

ת"פ 29847/03/15 - מדינת ישראל נגד מוניה יחיא

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 29847-03-15 מדינת ישראל נ' יחיא
בפני כבוד השופט כמאל סעב
המאשימה מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
נגד
הנאשמת מוניה יחיא

ב"כ המאשימה: עו"ד אילנה קוזמינר

ב"כ הנאשמת: הגב' מירי אוזן-קליימן

הכרעת דין

א. מבוא:

1. כנגד הנאשמת מוניה יחיא, ילידת 1990 (להלן: "הנאשמת"), הוגש ביום 15.3.15, כתב אישום שייחס לה את העבירות הבאות:

עבירה של **חבלה בכוונה מחמירה** - לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); עבירה של **החזקת סכין שלא כדין** - לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין; וכן עבירה של **גניבה** - לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

ב. העובדות כפי שפורטו בכתב האישום:

2. בין ע.ד. ילידת 1991 (להלן: "המתלוננת") ובין הנאשמת קיים סכסוך.

3. ביום 1.3.15 סמוך לשעה 15:30, הגיעה הנאשמת, כשהיא מצוידת בסכין (להלן: "הסכין"), יחד עם איבריהם אבו גנאם (להלן: "איבריהם") ואדם נוסף שזהותו איננה ידועה למאשימה (להלן: "האחר"; להלן: "השלושה"), לדירתה של המתלוננת הנמצאת ברחוב ... בחיפה (להלן: "הדירה").

4. עם הגעתם לדירה, דפק איבריהם על הדלת וקרא למתלוננת לפתוח את דלת הדירה.

5. המתלוננת פתחה את מנעול הדלת, ואז נפתחה הדלת בחוזקה מבחוץ על ידי אחד מהשלושה, פגעה במצחה של המתלוננת והפילה לרצפה לכיוון סלון הדירה.
6. הנאשמת נכנסה לסלון הדירה, שלפה את הסכין וחתכה את פניה של המתלוננת, מספר פעמים, בעוד שהמתלוננת צועקת מכאבים ומנסה להגן על עצמה מפני הנאשמת, בכך שבעטה בנאשמת ומשכה את העגיל מאוזנה.
7. איברהים והאחר, אשר נכנסו בעקבות הנאשמת לדירה, נעמדו בכניסה לסלון הדירה ולאחר שהבחינו כי הנאשמת חותכת את המתלוננת בפניה, נמלטו מהדירה.
8. הנאשמת המשיכה לחתוך באמצעות הסכין את פניה של המתלוננת ולאחר זמן קצר פנתה הנאשמת לחדר השינה של המתלוננת ונטלה ללא הסכמתה של האחרונה, את מכשיר הטלפון שלה מסוג סמסונג גלאקסי 3 (להלן: "הטלפון").
9. בהמשך, נשמעו דפיקות בדלת הדירה, בעטיין נמלטה הנאשמת מהדירה כשהיא נושאת עימה את הטלפון.
10. כתוצאה ממעשיה של הנאשמת, נגרמו למתלוננת חתכים מרובים בפניה, חתך של כ-2 ס"מ במצחה, חתך מעין ימין ועד למצח, חתך ליד האף משמאל, חתך בגבתה השמאלית וכן הימטומה בראשה, מאחורה בצד ימין. המתלוננת הובהלה לבית החולים בני ציון, שם נתפרו החתכים בפניה והיא שוחררה לביתה.

ג. תשובת הנאשמת לאישום:

11. ב"כ הנאשמת הגישה בכתב כפירה מפורטת לעובדות כתב האישום וכפרה ברוב סעיפיו.
- הנאשמת אישרה כי אכן קיים סכסוך בינה לבין המתלוננת, אך ציינה כי מי שהחלה בסכסוך הינה המתלוננת. עוד טענה כי הגיעה לבדה לדירה, מבלי שהצטיידה בסכין והקישה על הדלת שנפתחה ע"י המתלוננת.
- בנוסף טענה הנאשמת כי המתלוננת היא זו אשר דקרה אותה בידה באמצעות סכין שהיה ברשותה, בעטה בה, שרטה אותה, משכה עגיל מאוזנה ואף הכתה בה בידה וכי הנאשמת לא תקפה את המתלוננת ולא גרמה לפציעתה.
12. הנאשמת טענה כי המתלוננת חשפה בפניה שברצונה לפגוע בה ובבעלה, תוך שהיא מציגה בפניה הודעות ותמונות ששלחה לגורמים שונים במטרה לגרום נזק לנאשמת.
- בנוסף, השמיעה המתלוננת לנאשמת הקלטות בהן היא משוחחת עם אנשים שונים, אשר לדבריה תעשה בהן שימוש

בכדי לגרום לה לפגיעה.

13. הנאשמת נטלה מן המתלוננת את הטלפון בידעיתה, במטרה להעבירו לידי המשטרה בעת שתגיש תלונה נגדה הן בגין התקיפה והן בגין הפגיעה בשמה הטוב.

14. בדרכה למשטרה, כשהיא פצועה ומדממת, התמוטטה הנאשמת ארצה ולא היה ביכולתה להמשיך בדרכה באותו היום.

משהנאשמת כפרה כאמור לעיל בעובדות, הביאו הצדדים את ראיותיהם, השמיעו את העדים מטעמם והגישו את סיכומיהם.

ד. סקירת הראיות:

15. כעת אסקור אותן ראיות בקצירת האומר ככל שהן רלוונטיות ואתחיל בראיות המאשימה.

ראיות המאשימה:

16. ראיות המאשימה מבוססות על עדות המתלוננת, עדויות שכניה של המתלוננת, עדויות החוקרים וראיות אחרות.

עדות המתלוננת - ע.ד.:

17. בעדותה בבית המשפט מסרה המתלוננת כי בינה ובין הנאשמת שררו יחסי חברות, זאת לאחר שהכירו בחודש נובמבר או דצמבר לשנת 2014, דרך חברה משותפת, העונה לשם אורלי (עמ' 38 לפרוטוקול, שורות 19-20, עמ' 39 לפרוטוקול, שורה 10).

18. עוד מסרה המתלוננת כי "נהיינו חברות טובות, הייתה באה אלי, היינו שותות ביחד וודקה ... בעלה בבית סוהר.. לא היה לנו כסף לקנות וודקה אז התחלנו לקרוא לידידים ולא מהאזור שלה, כי מכירים אותה, וזהו, הקשר בהתחלה היה מצוין" (הטעויות במקור, עמ' 38 לפרוטוקול, שורות 25-28).

19. לאחר מכן, טענה המתלוננת כי בעודה ביחסי חברות עם הנאשמת התפתח בינה לבין ת ג (להלן: "ת") קשר רומנטי. באותו הזמן, הבינה את אט כי על הקשר בינה ובין הנאשמת להסתיים. לטענתה, מאחר והן "לא אותו אופי, לא מתאימות" והחלה להתרחק מימנה. לדעת המתלוננת, שינוי זה גרם לנאשמת לתחושת פחד, שמא תספר המתלוננת לבעלה של הנאשמת את אשר עשתה האחרונה בבית המתלוננת באותם ימים בהם הוא שהה

בבית סוהר ושתייהן היו חברות ובילו יחדיו, (עמ' 52 לפרוטוקול, שורות 4-5).

20. בעקבות כך, מ"אמצע חודש ינואר" (2015) (עמ' 38 לפרוטוקול, שורה 17), החל מסע ההפחדות והאימים של הנאשמת כנגד המתלוננת.

21. המתלוננת פנתה לבעלה של הנאשמת בכוונה לגרום לו לדבר עמה ולשכנעה כי תחדל מלהטריד אותה.

22. המתלוננת סיפרה כי באותה העת הייתה שרויה בלחצים קשים, חשה פחד וכל רצונה היה שהסכסוך ביניהן יסתיים. מעדות המתלוננת עולה כי מספר פעמים טרם האירוע, הגיעה הנאשמת לדירתה, בעוד שהמתלוננת נמנעה מלפתוח את הדלת כי פחדה ממנה.

23. בעדותה, תיארה המתלוננת את שארע טרם האירוע (עמ' 15 לפרוטוקול). לדבריה, בתאריך 01.03.15, בעת ששהתה בדירתה בעיר חיפה, התקשרת אשר היה בן זוגה באותה העת, לטלפון שהיה ברשותה. מעבר לקו היה אדם בשם איברהים, אשר מכונה ע"י ת - "הדוד". לטענת המתלוננת לא הכירה את איברהים הכרות אישית קודם לכן.

בשיחת הטלפון אמר איברהים למתלוננת "שהוא יבוא ויסגור את כל הסיפור ... ושהפגיעה תגיע מאנשים שהכי לא מצפים, קיצור, או התכוון שהפגיעה מגיעה מאנשים שאת לא מצפה. הוא אמר שיעשה ביני לבין הנאשמת סולחה בשביל שכל הריב יגמר בינינו" (עמ' 64 לפרוטוקול, שורות 16-19).

24. עוד מסרה המתלוננת כי לאחר פרק זמן הנע בין רבע שעה לחצי שעה, שמעה נקישה על דלת דירתה, כאשר בעינית הדלת ראתה את איברהים לבדו. למרות שאיננה מכירה את איברהים, השתכנעה לפתוח את הדלת וזאת מאחר ו"ת אמר לי שהדוד תמיד סוגר סיפורים" (עמ' 15 לפרוטוקול, שורה 21).

25. עוד מסרה המתלוננת, כי היא פתחה מעט את הדלת בעודה מתכופפת מטה בכדי להרים את הכלבה שלה, לפתע נדחפה הדלת בחוזקה, חבטה בפניה והפילה אותה לאחור. לטענתה, היא חשה סחרחורת מהחבטה העוצמתית, לאחר מכן התברר שבעקבות החבטה נוצר החתך הראשון מעל לעינה השמאלית, וגרם לעפעפה לצנוח מטה ולכסות את עינה.

26. לאחר המאבק הראשון אשר התרחש בפתח הדלת, המשיך המאבק בינה לבין הנאשמת בסלון הדירה. בהמשך המאבק המשיכה וניסתה המתלוננת להגן על עצמה, תפסה את הנאשמת בשערה בעוד שזו המשיכה לחתוך אותה בעזרת הסכין אשר הייתה ברשותה. בהמשך המאבק ציינה המתלוננת כי עלה בידה לתפוס את הסכין, וכתוצאה מכך נחתכה בכף ידה.

27. המתלוננת העידה כי לתוך דירתה נכנסו שלושה אנשים. הראשונה הייתה הנאשמת ["לבשה מעיל ורוד או חולצה וורודה. אותו צבע שיער כמו שיש לה כרגע - בלונדיני" (עמ' 16 לפרוטוקול, שורה 4)], השני הוא איברהים [גבוה, עם זיפים וכובע, (עמ' 67 לפרוטוקול, שורות 27-28)] והשלישי הוא "בחור שחום שאיני מכירה ולא ראיתי אותו בחיים" (עמ' 16 לפרוטוקול, שורה 1).
28. המתלוננת מסרה כי שני הגברים עמדו בפתח הדלת וכמה שניות לאחר תחילת המאבק ברחו. לאחר סיום המאבק ועזיבת הנאשמת את הדירה, חזר הבחור "האחר" לראות את מצבה של המתלוננת, כשלתחושת האחרונה כל מטרתו הייתה לבדוק אם עודנה בחיים - (שם, שורה 2).
29. עודמסרה המתלוננת, כי על אף שהייתה "מכוסה" בדם מהחתך הראשון שנוצר עקב החבטה מן הדלת, ראתה את הנאשמת רצה לכיוון חדר השינה על מנת לחתוך את הכלבה שלה, כך היא סברה תחילה, אך לבסוף התברר כי פנתה לעבר חדרה בכדי לקחת את הטלפון הנייד של המתלוננת שהיה מונח על מיטתה.
30. בשלב הזה, ברחו המתלוננת לחדר השירותים, אשר לשם הגיעה אחריה הנאשמת ותוך מאבק ביניהן גרמה לה הנאשמת לחתכים נוספים באף ובפנים (סך החתכים בפניה הסתכמו בשישה חתכים בכל הפנים, שם, שורות 21-22) לראיה מצורף לוח תצלומי המתלוננת לאחר האירוע - סומן **ת/1**.
31. המתלוננת טענה כי לא היו דיבורים או קולות אחרים מצד הנאשמת, איברהים או האחר שהיה בדירה. הקולות שנשמעו היו רק צעקות כאב שלה ותחנוניה בפני הנאשמת להפסקת מעשיה.
32. בתום האירוע ולאחר עזיבתה של הנאשמת את הדירה, כשבדיעבד התברר שבריחת הנאשמת מהמקום הייתה תוצאה מנקישותיה של השכנה מלמעלה (אשר עדותה תובא בהמשך), יצאה המתלוננת לרחוב וצרחו שיזמינו משטרה בעודה מחפשת את הכלבה שלה שנעלמה.
33. באשר לסכין בה השתמשה הנאשמת, העידה המתלוננת כי "זה היה סכין טפט. כי ת אמר לי לפני כי הנאשמת הראתה לו סכין טפט, אמרו לי שחתכה עם סכין יפנית, סכין מאוד חזק" (עמ' 17 לפרוטוקול, שורות 23-24).
34. במהלך העדות הוצג למתלוננת לוח תצלומים ובו מספר תמונות מזירת האירוע, המתלוננת נתבקשה לזהות ולהסביר כל תמונה. האחת היא תצלום דירתה, השנייה היא דלת הכניסה לדירה שנדחפה ע"י הנאשמת וכתוצאה מכך חבטה בראש המתלוננת וזו נפלה, והשלישית מופיעות בה שערות ראשה המוטלות על הרצפה ושנחתכו ע"י הנאשמת בעזרת הסכין. (עותק צילומי לוח התצלום - סומן **ת/2**).
35. בנוסף הוקרן דיסק השחזור של המתלוננת אשר טענה כי כל שאמרה בו הינו אמת. (דיסק השחזור - סומן **ת/3**).

36. בהמשך, שללה המתלוננת את הטענה שהעלתה ב"כ הנאשמת כקו הגנתה של הנאשמת, והאומר שהמתלוננת חתכה עצמה בפניה, כפי שעשתה בעבר. לדבריה, החתכים שנגרמו לה בפנים (ת/1) שונים לחלוטין מהשריטות אשר נהגה לשרוט עצמה בידיה "עם מספריים קטנות של ציפורניים, לא היה דם, לא היו תפרים, לא התאשפזתי בגלל זה, לא רציתי לכער את עצמי, אני אוהבת את החיים שלי, היה לי בית, הייתה לי עבודה הייתי במסלול נורמאלי..." (עמ' 19 לפרוטוקול, שורות 25-23). המתלוננת סיפרה כי סברה שאודות השריטות מישהו יבחין במצוקתה ויעזור לה וכי לא הייתה גורמת לעצמה לחתכים ולנזק שכזה בפניה. עוד סיפרה אודות הטראומה, הדיכאון והשינוי לרעה שחל בחייה, בעקבות האירוע שבכתב האישום.

37. בהמשך עדותה, חזרה והוסיפה המתלוננת כי אכן לעיתים הייתה שורטת עצמה כדרך התמודדות עם קשיי ההסתגלות אותם חוותה בעקבות העובדה שעלתה לארץ בגיל צעיר עם אמה בלבד, בשל אכזבות שחוותה ממערכות יחסים ובשל תחושת הפחד והאיומים אותם חוותה לאחרונה. יחד עם זאת, טענה כי היא אוהבת את חייה ולא ניסתה לשים להם קץ, אלא שזו הייתה דרכה לזעוק לעזרה ולמשוך תשומת לב מהסובבים אותה למצב בו הייתה שרויה.

38. עוד הוסיפה כי אומנם היה זולג ממנה דם, אך מעולם לא נזקקה לטיפול רפואי בבית החולים או תפרים בעקבות השריטות, כבמקרה דנן. (תמונה המציגה חתך בגרון המתלוננת, מצדו השמאלי - סומן נ/4א, תמונות נוספות של חתכי המתלוננת - סומנו נ/4ב-נ/4ט. החתכים הללו בוצעו ע"י המתלוננת לעצמה).

39. במהלך החקירה הנגדית, הוצג בפני ביהמ"ש כתב אישום שהוגש נגד המתלוננת בתיק אחר משנת 2012, בגין תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין - (שסומן נ/1). כמו כן, הוצגו צ'אטים של המתלוננת שנתגלו בעקבות פריקת מכשיר הגלקסי 3 שהיה שייך לה ע"י המשטרה (דיסק "פריקת מכשיר גלקסי 3" מיום 10.3.15 - סומן נ/2), אשר בהם ביררה על חוקיות חיפוש שנערך בביתה.

בנוסף במסגרת החקירה הנגדית נטען ע"י הסניגורית כי המתלוננת הגישה תלונה כנגד בן זוגה בשנת 2010 בגין עבירת אינוס רק בשל העובדה שבן זוגה רצה להיפרד ממנה, תלונה שהתבררה כתלונת שווא והתיק נגד בן זוגה נסגר, כך לטענת הסניגורית, ולשם כך הגישה הסניגורית את חומר החקירה שכלל: הודעת החשוד מיום 20.3.10 ומיום 11.4.10, הודעת המתלוננת מיום 20.3.10 והודעתה מיום 11.4.10 שבה נחקרה כחשודה בתקיפת בן זוג, וכן דו"ח הפעולה מיום 20.3.10 - כולם סומנו נ/3. המתלוננת הכחישה שהגישה תלונה כנגד בן זוגה ומסרה כי: " ... זה בחור שהייתי חברה שלו, יצאתי אתו כשנתיים, אז הייתי בת 18-19, אם הייתי יודעת שהסיפור זה יפתח, הוא חבר טוב נשארנו ביחסים טובים, הייתי אומרת לו שיבוא אתי, כי ביני לבינו אין שום דבר, זה נכון שתינו, אבל לא הגשתי תלונה האישה דאגה לי ואני מבינה את זה, שוב אנשים עושים טעויות..." (ראו עמ' 28 לפרוטוקול, שורות 4-7).

יש לציין כי המאשימה הבהירה ומסרה לפרוטוקול כי המתלוננת לא היא שפנתה למשטרה והגישה תלונה, אלא מדובר ב- "אישה שהיתה ברחוב וראתה, היא זו שפנתה למשטרה. העדה לא פנתה למשטרה ולא הגישה

תלונה. לא הייתה פניית שווא למשטרה ולא הייתה תלונה כזאת... - ראו עמ' 27 לפרוטוקול, שורות 12-15).

יוער כבר כאן כי עיון בחומר החקירה שסומן נ/3 מעלה כי מי שדיווח והודיע למשטרה על אירוע אונס זו אישה שנכחה ברחוב ודיווחה כי שמעה בחורה צועקת "אונסים אותי" - ראו דוח הפעולה מיום 20.3.10. מה גם, בהודעתה מיום 20.3.10, מסרה המתלוננת בפתח דבריה כי היא לא מגישה שום תלונה כנגד בן זוגה וכי כל מה שהיה זה ריב עם חברה.

לבסוף הוצגו תמונות של המתלוננת שצולמו ע"י צלמים שונים, תמונות סומנו **נ/5-א-נ/5**, כאשר מטרת התמונות מצידה היא להחזיר לה את הביטחון העצמי לאחר הנזק שנגרם לה בעקבות האירוע נשוא כתב האישום, ואשר נותנות ביטוי לרצון שלה להגשים חלום להיות דוגמנית כמו כל בחורה, ובדרך זו גם הצלמים יפיקו רווח מהתמונות האלה - (ראו עמ' 77 לפרוטוקול, שורות 1-8).

40. עוד מסרה המתלוננת כי ניקתה את דירתה לאחר חזרתה מבית החולים, וזאת לאחר שאנשי המז"פ אספו את כלל הראיות ובדקו את הזירה לפי צרכם.

העדה גברת זילברמן אירנה:

41. העדה כבת 79, מתגוררת ברחוב חיפה (להלן: "**השכנה**").

42. העדה מסרה, כי ביום 01.03.15, שהתה בביתה יחד עם בעלה, מר שמואל זילברמן, ואז נשמעו צעקות כאב של אישה אחת אשר הגיעו מאחת הדירות בבניין.

43. עוד מסרה העדה כי באותה דירה ממנה בקעו הצעקות התגוררה אישה בשכירות, אותה ראתה פעם אחת בלבד. העדה פנתה לדלת הדירה והחלה לדפוק עליה בחוזקה.

44. לאחר זמן קצר יצאה מהדירה אישה אשר אותה ראתה מגבה, העדה תיארה אותה כ"**צעירה, לבושה מכנס ג'ינס, שיער צבוע בהיר. רזה**" (עמ' 80 לפרוטוקול, שורה 6).

45. לדברי העדה, לא חלפה יותר מדקה, ו- "**מיד יצאה אותה אישה שכנה שהייתה בדם, לחדר מדרגות והתחיל לצעוק איפה כלב איפה כלב**" (שם, שורות 6-7, כך במקור). לאחר מכן היא יצאה מהבניין, עברה את הכביש, ישבה על הגדר והחלה לבכות, כשהיא מכסה את פניה בידיה.

46. בעת הזו הגיעו מספר אנשים וככל הנראה הזמינו משטרה, ואז נכנסה העדה חזרה לביתה.

47. העדה ציינה כי מלבד שתי הנשים אשר אוזכרו מעלה, היא לא ראתה באזור הדירה אנשים נוספים.

העד מר שמואל זילברמן:

48. העד כבן 78, מתגורר ברחוב ... חיפה (להלן: "השכן").

49. לטענת העד, ביום 01.03.15 בשעות הצהריים, שהה עם אירנה זילברמן, אשתו (אשר עדותה הובאה מעלה) בביתם כששמעו רעש הבוקע "מהדירה בקומה מתחת"; ואז ירדו לדירה ואשתו החלה לדפוק על דלתה בחוזקה.

50. בעקבות הדפיקות על הדלת, יצאה בריצה האישה הראשונה, בחורה צעירה שתוארה כ"רזה, בלונדינית, בעלת גובה ממוצע" (עמ' 83 לפרוטוקול, שורה 4) ולאחר מכן, בהפרש של "יכול להיות חצי דקה" (עמ' 84 לפרוטוקול, שורה 31) יצאה מהדירה אישה נוספת אשר פניה היו מלאות דם, ובהתאם לזמן יציאתן מהדירה, שתיהן ירדו מטה ויצאו מהבניין.

51. העד, מסר כי הוא נותר להביט מבעד לאחד מחלונות הבניין, אשר ממנו ניתן לצפות אל הרחוב. בעת הזו, הבחין באישה שיצאה ראשונה בורחת לכיוון רחוב ... ונעלמת, בעוד שהאישה השנייה פנתה אל מעבר לכביש והתיישבה על המדרכה. (מקום עמידת העד וסימון החלון לפי ת/2 סומן כ-מ/1).

העד רס"מ יאן וסרמן:

52. העד משמש כחוקר זירה במחלק זיהוי חיפה משנת 2013.

53. העד אישר שערך את לוחות התצלומים של המתלוננת שסומנו ת/1, ת/2 (צולם בבי"ח בני ציון מיד לאחר שעזב את הזירה ביום האירוע), לוח תצלומי אירוע שסומנו ת/11, ת/11ב, דו"ח מז"פ מיום 01.03.15 שסומן ת/8 ומיום 03.03.15 שסומן ת/9, וכן דו"ח חיפוש תצלומים באלבום עבריינים שסומן ת/12 (אשר תוצאתו הייתה שלילית- עמ' 86 לפרוטוקול, שורות 15-16).

54. לטענת העד, הזירה הייתה מלאה בחומר החשוד כדם וכי נמצאו חלקי שיער בצבע כהה ועגיל של אישה שלבסוף התגלה כשייך לנאשמת (העגיל אוזכר בעובדות כתב האישום). כמו כן, מצא העד נגיעת כף יד מרוחה בדם וכן חולצה מלאה בדם (עמ' 87-88 לפרוטוקול).

55. העד ציין כי לא אסף כל ממצא מהזירה, אלא שכל תפקידו היה תיעוד וצילום בלבד. באשר לדם מהזירה, טען כי לא נלקחה דגימה מאחר ולפי תחקור שעשה נמצא כי רק המתלוננת היא שנפצעה. עוד הוסיף העד כי לא דגם בזירה כל ממצא אחר מלבד טביעות אצבע, וזאת לאחר שנתבקש לעשות כן "**לפי בקשה של שוטר**" - (עמ' 88 לפרוטוקול, שורה 30).

העד רס"מ אלכסנדר קלמפף:

56. העד משרת כיום בימ"ר חוף.

57. העד אישר שערך את דו"ח העימות בין המתלוננת לנאשמת מיום 05.03.15 שסומן **ת/13** (דיסק העימות סומן **ת/13א**).

58. בחקירה הנגדית, שאלה ב"כ הנאשמת את העד באשר לסיבה אשר בגינה הפסיק להקליד ולתעד את העימות, ותשובתו הייתה כי בשלב שבו החלה התלהמות בין השתיים חדל מלהקליד, זאת בכדי לוודא שהמצב לא יהפוך אלים יותר.

59. באשר לאיומים אשר הפנתה המתלוננת לעבר הנאשמת: "**מזל שזה לא היה במרכז, אם זה היה במרכז הייתי רוצחת אותך...**" (עמ' 91 לפרוטוקול, שורות 5-6, דברים אלו צוטטו ע"י ב"כ הנאשמת לאחר צפייה בדיסק התיעוד במהלך העדות). לטענת העד לא זכור לו שמילים אלו נאמרו ואם אכן היו נאמרות לא היה מתעלם מהן, אלא שהוא היה פונה לראש צוות החקירה, מזהיר את המתלוננת או חוקר אותה תחת אזהרה.

60. לטענת העד, לאחר העימות הפנה את החומר לראש צוות החקירה, רס"ב נג'א סלמאן, להמשך טיפול.

העד רס"ל מור שבת:

61. כיום משרת העד במחלקת סיור חדרה. בזמן האירוע שירת בבית החולים בני ציון בחיפה, בתפקיד מיוחד כחוקר אירועים שאירעו בבית החולים.

62. בפני העד הוצג דו"ח פעולה מיום 01.03.15 שסומן **ת/14** (על גבי דו"ח הפעולה רשום 01.03.14, אך לדברי העד מדובר בטעות הקלדה).

63. לטענת העד, במקרה דנן נתבקש שלא לגבות את עדות המתלוננת, זאת מאחר והשוטר נועם מנדלמן הוא זה אשר טיפל במקרה (עדוהו תובא בהמשך).

העד רס"ב נג'א סלמן:

64. העד משרת כחוקר בתחנת חיפה.
65. העד אישר שערך את המזכרים שסומנו **ת/15 - ת/16** (תמלול שיחות משל"ט). אישר שערך מזכרים מיום 08.03.15 ומיום 10.03.15 שסומנו **ת/21 - ת/22** (מזכרי ניסיון איתור מצלמות הרחוב-ללא הצלחה). אישר כי צרב והדפיס את התמונות ביום 02.03.15, את חבלות המתלוננת שסומנו **ת/23**, וכן אישר שערך את המזכרים שסומנו **ת/24 - ת/29**.
66. במסגרת החקירה הנגדית, נשאל העד אודות העימות שנערך בין המתלוננת לנאשמת, שהטיפול בו הועבר אליו מאת אלכסנדר קלמפף (עדוּתו הובאה מעלה), ובעיקר אודות הטענה כי המתלוננת איימה על הנאשמת, באומרה כי אם המאורע היה מתקיים במרכז הארץ, הייתה רוצחת אותה.
67. העד טען כי חקר את המתלוננת 4 פעמים, אך לא תחת אזהרה. לטענתו "**בחורה שנחתכה חתיכות כפי שרואים בתמונות אמרה מה שאמרה ולא היה מקום לחקור אותה על זה**" (עמ' 95 לפרוטוקול, שורות 22-23). העד הוסיף כי מאחר והמתלוננת נחתכה בצורה שכזו בפניה, יש לה את הזכות להתגונן. יתר על כן, ציין כי במידה ואכן היה האיום אמיתי לא הייתה המתלוננת מעלה אותו מול החוקרים ובפני המצלמה.
68. עוד לטענת העד, פציעתה של הנאשמת הייתה משנית ותוארה כ"**שריטה קטנה**" (עמ' 96 לפרוטוקול, שורה 13), שלא הצדיקה את חקירת המתלוננת תחת אזהרה - **ת/59**.
69. לאחר שאוזכר ע"י ב"כ הנאשמת **ת/25**, העד מסר כי הינו זוכר היטב את הגעת הנאשמת בליווי אחיה לתחנת המשטרה, טען כי הנאשמת "**נחקרה חקירה ראשונית. פלאפון של עדי (המתלוננת) היה אתה לכן נתפס**" (שם, שורות 22-23). במקום אחר טען העד כי הוא "**לא זוכר הקטע הזה אם היא מסרה אותו או שנתפס**" (שם, שורה 27).
70. בהמשך מסר העד כי הנאשמת הגיעה לתחנת המשטרה בכדי להסגיר עצמה, ולא למסור גרסה כפי שהיא טוענת. לדבריו - "**אחרי המקרה מוניה (הנאשמת) הייתה בבריחה, הוכרזה במסוף, חיפשו אותה שוטרים והיא באה עם אח שלה. אני אישית חקרתי אותה בקומה 3. היא באה עם תיק מוכן באה להסגיר את עצמה**" (עמ' 97 לפרוטוקול, שורות 1-3).
71. העד נשאל מדוע לא קיבל החוקר יאן וסרמן הנחיה ליטול דגימה מהדם בזירה, והשיב לכך כי החוקר הוא זה אשר מבקר בזירה, לכן מתוקף תפקידו עומדת לרשותו הסמכות לבחור ולקבוע כיצד לפעול.

העדה ד"ר מילבסקי דריה:

72. העדה הינה רופאה מתמחה במחלקה כירורגית בבית החולים בני ציון, מזה כ-3.5 שנים.

73. העדה אישרה כי ערכה וחתמה את סיכום הביקור בחדר המיון- סומן **ת/31**.

74. העדה מסרה כי פגשה את המתלוננת עם הגעתה לחדר המיון וכי לאחר בדיקת המתלוננת, וכעולה מסיכום הביקור, הופנתה המתלוננת לייעוץ בתחום העיניים ובתחום אף-אוזן-גרון.

75. עוד מסרה העדה כי בתחילתו של סיכום הביקור היא ציינה פרטים לדברי המתלוננת כגון "קבלה מכות בראש" (עמ' 102 לפרוטוקול, שורות 27-29), ובהמשך ציינה פרטים לאחר הבדיקה שערכה למתלוננת ובין היתר ביחס לחתכים בראש (עמ' 103 לפרוטוקול, שורות 4-5).

העד רס"מ דוד אוחיין:

76. העד משרת במשטרה בתפקיד חוקר.

77. העד אישר כי גבה ותיעד את הודעת הנאשמת מיום 04.03.15 - **ת/32**, הודעתה מיום 10.03.15 - שסומנה **ת/33**, את העימות בין המתלוננת לבין איברהים - שסומן **ת/34**, העימות בין איברהים לבין הנאשמת- שסומן **ת/35**, ואת שחזור המתלוננת- שסומן **ת/36**.

78. במסגרת החקירה הנגדית נשאל העד על הפער הגדול ב- **ת/34** בין תיעוד העימות על ידו לבין תמליל העימות (2 עמודים מול 30). לטענתו, בעקבות התלהטות הרוחות במהלך העימות רשם מה שהספיק לרשום וזאת מאחר והעימות מצולם ונשלח בסופו של יום לתמלול.

79. לשאלת ב"כ הנאשמת על כך שהשחזור מתחיל עם הגעתם לזירת האירוע ולא עם יציאתם מתחנת המשטרה, השיב העד כי מאחר והעיר חיפה הינה פקוקה, לקח זמן להגיע ליעד, ועל כן החליט להתחיל את הצילום עם הגעתם, כמו כן לטענתו אין בכך כל פגם.

80. העד נשאל אודות העימות שערך בין איברהים למתלוננת, והשיב כי איברהים חזר על הטענה כי המתלוננת שיקרה לכל אורך הדרך.

81. כאשר נשאל העד אודות העימותים והחקירות אותן ערך, חזר והדגיש כי הוא צריך לצפות בדיסק העימות או

בדיסק החקירה כדי להיזכר, ואף לאחר שצפה בהם, תשובותיו לא היו חד משמעיות.

82. ב"כ הנאשמת טענה בפני העד כי מרשתה טורטרה במהלך חקירתה וכן היחס אשר זכתה לו בחדר החקירות הוא זה אשר השפיע עליה לבחור בזכות השתיקה. העד הכחיש זאת וטען שהנאשמת נלקחה לחקירה והוחזרה לאחר מכן. כמו כן ציין כי הוא איננו זוכר שפנתה אליו בטענה שמתעללים בה, אלא שהיא שמרה על זכות השתיקה מסיבותיה שלה.

העד נועם מנדלמן:

83. העד משרת כשוטר סיור בתחנת חיפה.

84. העד אישר כי ערך את דוח הפעולה מיום 01.03.15 - סומן **ת/38** וצילם את התמונות של המתלוננת בבית"ח והמתועדות בדיסק שסומן **ת/38**.

85. העד מסר כי נשלח ביום האירוע לבית החולים בו הייתה מאושפזת המתלוננת. לאחר שתיעד את חבלותיה הונחה ע"י קצין החקירות, רפ"ק זיו רזיאל, להשאיר יחד עם השוטר מור שבת (עדותו הובאה מעלה), לכן המשך הטיפול באירוע הועבר לאגף החקירות.

86. העד נשאל לגבי תמונה שבה צילם את ידה של המתלוננת עם סימני שריטות לאורך ולרוחב - סומנו **נ/11**, תשובתו הייתה כי התמונות הן למעשה תיעוד של כל החבלות ששם לב אליהן על המתלוננת. העד טען כי זכרונו מיום האירוע מעורפל ולא ברור ולכן לא ניתן להסתמך עליו.

העד רס"מ מטאנס רשיד:

87. העד משרת כשוטר בתחנת חיפה באזור נווה שאנן.

88. העד אישר כי ערך דו"ח פעולה - שסומן **ת/39** ודו"ח מעצר מיום 04.03.15 - שסומן **ת/40**.

89. העד טען במהלך עדותו כי הוא אינו זוכר את המקרה לפרטי פרטים. עם זאת, וכעולה מדו"ח הפעולה עליו הוא חתום, יצר העד קשר עם אחיה של הנאשמת, מר מוחמד יוסף (עדותו תובא בהמשך) וזאת לצורך הגעתה של הנאשמת לתחנת המשטרה, במטרה לעצרה.

90. העד מסר כי הנאשמת סירבה לחתום על גבי הדו"ח (עמ' 117 לפרוטוקול, שורה 7).

91. עוד מסר העד כי בעת מעצרה של הנאשמת, הפעיל שיקול דעת ולא אזק אותה, מאחר ולטענתו אין חובה לאזוק כל אדם המגיע לחקירה.

העד רס"ר מוגוס סינטאיו:

92. העד משרת כשוטר סיור בתחנת חיפה קיסריה.

93. העד אישר כי ערך דו"ח פעולה מיום 01.03.15 - שסומן **ת/41**, וכן מזכר - שסומן **ת/42**.

94. העד מסר כי הוא נקרא לאירוע מתוקף תפקידו כסייר. העד סגר את הזירה וזאת לאחר שווידא כי לא נוכחים אנשים בדירה. כשהגיע למקום איש המז"פ התלווה אליו ותפס את העגיל המדובר אשר נמצא בדירה.

95. העד ציין בעדותו כי בעת כלשהי הגיע לזירה אדם העונה לשם ת, אשר מסר כי הוא ידידה של המתלוננת. עוד מסר העד כי האדם הזה לא נראה לו כחשוד.

העדה רס"ל רעות מאיר:

96. העדה משרתת כשוטרת סיור בתחנת חיפה.

97. העדה אישרה כי ערכה דו"ח פעולה מיום 10.03.15 - שסומן **ת/43**.

98. העדה מסרה כי היא הגיעה לזירה יחד עם שותפה סינטאיו מוגוס (עדותו הובאה מעלה). העדה הקריאה את כל שאירע מדו"ח הפעולה, וזאת מאחר וטענה כי היא איננה זוכרת את המקרה לפרטי פרטים.

99. מהדו"ח עולה כי נתקבלה קריאה אודות בחורה אשר יושבת על המדרכה ברחוב ביל"ו, מדממת מראשה וצועקת "**רק שלא ייקחו לי את הכלב**" (עמ' 121 לפרוטוקול, שורה 23).

עוד עולה מהדו"ח, כי במקום נכחה הגב' מאיה עזאני, ממנה גבתה עדות.

העדה רס"מ קרנית ליף:

100. העדה משרתת במשטרה כחוקרת נוער.

101. העדה אישרה כי ערכה דו"ח עימות בתאריך 11.03.15 בין ת לבין המתלוננת - שסומן **ת/49**, דיסק העימות - שסומן **ת/49א**.

102. לשאלת הפער שבין אורך זמן העימות לבין תיעוד העימות בכתב, טענה העדה כי מאחר וקצב ההקלדה לא תאם את העימות, הפסיקה להקליד וכמו כן נשלח דיסק העימות לתמלול.

103. העדה נשאלה ע"י ב"כ הנאשמת שאלות נוספות אודות פרטי החקירה, תשובותיה היו כי התיק אינו מנוהל על ידה, אלא שנתבקשה לסייע כחוקרת נוער בעריכת העימות.

104. העדה נשאלה אודות סימני השאלה העולים מדברי הנחקר באשר לטלפון הנייד שברשותו, מאחר ולטענתו נפלו טעויות בעניין זה. לטענת העדה, כל הקשור לטיפול בטלפונים הניידים, מצוי תחת סמכותו של החוקר המטפל בתיק.

העדה מאיה עזאני:

105. העדה הינה עדת ראיה, אשר עובדת כמטפלת בקשישים למחייתה. **ת/18** הוא התמלול של שיחתה הטלפונית עם למשטרה.

106. העדה מסרה כי בתאריך 01.03.15 שהתה בבית הקשישה שבה היא מטפלת- "**מול ביתה של אותה בחורה** (המתלוננת - כ.ס.)" (עמ' 131 לפרוטוקול, שורה 17).

107. העדה שמעה צעקות של אישה המגיעות מהרחוב. הביטה מבעד לחלון וראתה בחורה צעירה שוכבת על הרצפה וצועקת "**הצילו גנבו לי את הכלב.. הצילו**" (עמ' 131 לפרוטוקול, שורות 29-30).

108. תוך כדי הצעקות, ראתה בחור צעיר כבן 23, אשר ניגש אליה, ושאל אותה אודות המקרה, השניים דיברו ביניהם מעט ואזי עזב את המקום.

109. בעת הזו התקדמה העדה לעבר אותה בחורה אשר סיפרה לה אודות "**איזה בחורה שהרביצה לה ושיכול להיות שזה קשור לאיזה חבר שהיה לה**" (עמ' 132 לפרוטוקול, שורות 3-4).

110. העדה ציינה כי הבחורה נראתה נסערת, חסרת שקט, מבולבלת, לא הייתה מודעת למעשיה, "הגבה שלה פתוחה וכל הפנים שלה נטפו דם... היא אמרה גם שנתנו לה בוקסים ומכות..". (עמ' 134 לפרוטוקול, שורות

(11-13).

111. העדה, מסרה כי המתלוננת אמרה לה כי אינה מכירה את הבחורה שהרביצה לה וכי "יכול להיות שזה קשור לאיזה חבר שהיה לה", אך ציינה המתלוננת כי מוצאה של הבחורה הזו הוא ערבי - עמ' 132 לפרוטוקול, שורות 14-17).

העדה מיכל לוי:

112. העדה מתנדבת במרחב חיפה כנהגת אמבולנס, והיא בעלת הכשרה כחובשת בכירה.

113. העדה מאשרת כי ערכה את דו"ח האירוע - שסומן **ת/50**.

114. לטענת העדה וכעולה מהדו"ח הרפואי, בטרם עליית המתלוננת לאמבולנס מיעטה מלשתף פעולה, אך זה השתנה עם עלייתה לאמבולנס.

115. במהלך החקירה הנגדית, נשאלה העדה אודות המוצגים **ת/1** ו-**ת/א1** (תמונות המתלוננת מיד לאחר האירוע) מאחר ולטענת ב"כ הנאשמת, ציינה העדה בדו"ח הרפואי כי למתלוננת "**חתך צר ועמוק בצוואר צד שמאל ללא פגיעה בעורק או בקנה הנשימה**" (ת/50).

על כך השיבה העדה כי במידה וציינה שראתה חתך שכזה, אזי הוא אכן היה טרי.

116. בנוסף נשאלה העדה אודות מוצג **נ/4א** - המציג חתך שאינו טרי בצוואר המתלוננת, בצדו השמאלי, אשר לפי דברי ב"כ הנאשמת צולם מס' ימים בטרם האירוע. באשר לכך מסרה העדה כי "**זה לא חתך צר ועמוק... זה לא מה שאני ראיתי...**" (עמ' 137 לפרוטוקול, שורות 1-3).

עוד מסרה העדה כי "**זה יכול להיות שריטה מציפורן ממשוהו חד**" (שם, שורות 24-25).

רס"ר כארם נאסר אלדין:

117. העד הינו חוקר בתחנת חיפה מזה כשנתיים.

118. העד אישר כי ערך את דו"ח הצפייה אשר סומן **ת/51** וכן העימות בין איברהים לנאשמת- שסומן **ת/35ב**.

119. במהלך החקירה הנגדית, כשהוצגו לעד מספר קטעים מתוך **ת/35ב**, מסר שכל הכתוב בדו"ח הצפייה הוא מה שנקלט באוזניו ללא פרשנות דברי המעומתים. כמו כן מסר העד כי תמלל את מה שרלוונטי לחקירה.

120. העד נשאל בחקירה הנגדית אודות דברי הנאשמת העולים מדו"ח הצפייה, עמ' 1, שם נאמר: **"מחר בטוח הביתה אם לא פתחו את הטלפון בטוח הביתה"**. לטענת העד דברים אלה **"זה מגביר את החשד, זה אומר שיש משהו בטלפון... זה לא סתם משהו שנזרק באוויר"** (עמ' 139 לפרוטוקול, שורות 9-10).

121. מלבד זאת טען העד כי הנאשמת ואיברהים **"דיברו ביניהם הרבה סיסמאות כאלה. סיסמאות של משפט שנקטע ואז על משהו אחר כל פעם. זה מלווה במבטים כאלה של שניות ואז חוזר לשיחה אחרת"** (עמ' 138 לפרוטוקול, שורות 12-14).

העדה אנג'ל היימן:

122. העדה הינה חוקרת חסרי ישע, תחנת חיפה, מזה 12 שנים.

123. בעת חקירתה הראשית הוצגו לעדה שלושה מזכרים: **ת/52** - מיום 11.3.15 וכן **ת/53** ו-**ת/54** מיום 12.3.15, אותם אישרה כי ערכה.

124. העדה טענה כי היא איננה מעורה בתיק לחלוטין, אלא שכלל העולה מהמזכרים הנ"ל, ביקש ממנה החוקר, נג'א סלמאן, לבדוק אם הנאשמת מטופלת במחלקת הרווחה ואם קיים לה תיק שם; ביקש לצלמו.

רס"ב סלים והבי:

125. הינו חוקר במחלק פשעים (סמים), תחנת חיפה, מזה 26 שנים.

126. בעת חקירתו הראשית הוצגו לעד מס' מוצגים: **ת/56** - הודעת הנאשמת במשטרה מיום 2.3.15, אותה גבה. **ת/57** ו-**ת/58** - שני מזכרים אותם ערך וכן **ת/59א-ה** ו**ת/60** - שהינם תמונות ודיסק תמונות, אותם צילם במעמד גביית העדות והחקירה.

127. בחקירתו הנגדית נשאל העד מספר שאלות אודות המוצגים מעלה. לטענת העד הוא איננו זוכר את פירטי המקרה הספציפי. עוד ציין כי לאחר החקירה העביר את כלל החומר לחוקר האחראי, נג'א סלמאן, ולא המשיך לטפל בו.

עדות הנאשמת - מוניה יחיא:

128. הנאשמת סיפרה כי בטרם קרות האירוע המדובר, הייתה באשפוז פסיכיאטרי עקב פוסט טראומה, חרדות ודכאון. בעקבות כך הינה מטופלת בעמותת "בית הילה", מרכז לנפגעות עבירות מין וקורבנות. בנוסף הינה מטופלת במרכז הרב תחומי בני ציון. כמו כן, בשתי המסגרות הללו הנאשמת נמצאת תחת טיפול ופיקוח פסיכיאטרי ועובדות סוציאליות.

129. עוד סיפרה הנאשמת אודות היכרותה עם המתלוננת דרך חברתם המשותפת אורלי (אוזכרה בעדותה של המתלוננת) וכי הן התחברו והיה ביניהן קשר חברי תמים. הנאשמת מסרה כי חשה הזדהות עם המתלוננת וזאת מאחר וגם היא הייתה גרה לבד (עמ' 152 לפרוטוקול, שורות 22, 26-27).

130. לדברי הנאשמת, ביום 30.12.15 הגיעה המתלוננת לביתה וזאת בכדי שתאפרה לכבוד אירועי הסילבסטר. הנאשמת טענה כי הלוותה לה שמלה וזו החליפה בגדים, והטרנינג שלבשה נשאר אצלה.

131. השתלשלות האירועים אשר הובילה ליום האירוע, החלה כאשר ביקשה המתלוננת את בגדי הטרנינג שלה, שהניחה אותם הנאשמת, בשקית והותירה אותם מחוץ לביתה. עוד מסרה הנאשמת, כי המתלוננת שלחה לביתה את ת, שהיה בן זוגה באותה העת, לאסוף עבורה את בגדי הטרנינג. הנאשמת רטנה על כך, מאחר ואין זה מקובל במגזרה, לגישה, במיוחד בשל היותה אישה נשואה.

132. הנאשמת מסרה כי פנתה בתרעומת לדודתו של ת, נטלי דקואר - (להלן: "נטלי"), מכרתה, וסיפרה לה אודות שעשה. לדעתה פנתה נטלי לת בצורה פוגענית, "אמרה לו מה אתה סננר שלה" (עמ' 146 לפרוטוקול, שורה 32). מאותה העת, לדבריה, החלה המתלוננת להפיץ אודותיה שמועות קשות וכן לתכנן כנגדה תכניות זדוניות.

133. הנאשמת התייחסה בעדותה לאדם בשם עומרי מוחסן - (להלן: "עומרי"). לטענתה, בינו ובין המתלוננת נרקם קשר, אשר כל מטרתו הייתה לסכסך בינה ובין בעלה, זאת מאחר ועומרי חפץ בה בעבר, והיא לא נענתה לחיזוריו.

134. הנאשמת העידה כי ביום האירוע נודע לה שעומרי מחפש אותה וסיפרה זאת לבעלה. בעלה התקשר לעומרי במטרה לברר את רצונו ובמהלך השיחה חיבר עומרי בשיחת וועידה את המתלוננת, שלטענתה העלילה עליה עלילות במטרה לסכסך ולהפריד בינה ובין בעלה.

135. לאחר כלל ההתרחשויות הנ"ל, פנתה הנאשמת לדירת המתלוננת, על מנת לשאול אותה מדוע היא נוהגת

כך ואף "לעשות שלום בית" (עמ' 156 לפרוטוקול, שורה 8). לדבריה החל דין ודברים בין השתיים, במהלכו נופפה המתלוננת בטלפון הנייד שלה "ואמרה שזה כבר מאוחר, לא יודעת, לא זוכרת בדיוק" (עמ' 149 לפרוטוקול, שורה 9).

136. הנאשמת תארה כי בינה ובין המתלוננת התפתחה קטטה אשר כללה שריטות ומשיכות שיער. כמו כן, תקפה אותה המתלוננת "מהגב", דקרה אותה בידה, זרקה אותה לרצפה, שרטה את פניה ותלשה את עגילה. לדבריה דם ניגר מידה לכל עבר. כמו כן, הנאשמת בדבריה עומדת על כך שלא דקרה או חתכה את המתלוננת.

137. הנאשמת המשיכה וטענה כי לאחר מכן ברחו מדירת המתלוננת לעבר בית דודה, שנמצא קרוב למקום האירוע וכי בעת בריחתה ראו אותה השכנים מלאה בדם.

138. עוד טענה הנאשמת כי לאחר המקרה יצרה המשטרה קשר עם אחיה, מוחמד יוסף, כדי להביאה לשיחה. הנאשמת טענה כי חשבה שמחפשים אותה בגלל הטלפון הנייד של המתלוננת שנמצא אצלה וביקשה מאחיה כי יודיע שתגיע בעוד יומיים. כשהגיעה למשטרה להגיש תלונה, החלו לחקרה במסגרת תיק זה, כנאשמת, מה שהפליא אותה מאוד. (עמ' 149 לפרוטוקול, שורות 32-30). במנוגד לדברים אלו ציינה בחקירתה במשטרה (ת/32- עמ' 2, שורה 18) כי לאחר המקרה הייתה בדרכה למשטרה אך התמוטטה בדרך.

139. בחקירה הנגדית נשאלה הנאשמת האם זה אפשרי שנדקרה בלהט הרגע ונגרם לה חתך קטן בלבד בחלק הפנימי של ידה בעוד שהעידה במסגרת העדות הראשית שהמתלוננת תקפה אותה מהגב עם סכין (עמ' 149 לפרוטוקול, שורות 16-17, עמ' 159 לפרוטוקול, שורות 3-1, 4-5), הנאשמת השיבה "אני לא אמרתי מהגב ספיציפית. את מנסה להטעות אותי" - (עמ' 159 לפרוטוקול, שורה 3). בהמשך מסרה הנאשמת כי "אני חייבת להדגים את זה, זה שאני רצה לכיוון אחר ואני מסתכלת אחורה ורואה בנאדם שמגיע אליי בריצה, ברור שארצה להתגונן. שתינו לא ידענו מאיפה הדם, אם אני נחתכתי או גם היא" - (שם, שורות 6-8).

140. עוד הוסיפה הנאשמת כי מיד אחרי שחזרה מבית החולים ניקתה המתלוננת את דירתה היטב, זאת בכדי להקשות על איסוף דגימות ה-DNA, אשר בדיקתן הייתה קובעות כי החומר החשוד כדם בזירה, הוא דמה של הנאשמת - (עמ' 160 לפרוטוקול, שורות 4-6)

141. הנאשמת הלינה על היחס המחפיר לו זכתה בתחנת המשטרה, ומסרה כי מדי יום היו מובילים אותה מבית מעצר קישון, מבצעים חקירה במשך כמה דקות ומותירים אותה בתחנת המשטרה עד שעת לילה מאוחרת, וכי בגלל זה בחרה לשמור על זכות השתיקה במהלך חקירותיה האחרונות.

142. לטענת הנאשמת, כששהתה עם המתלוננת בדירתה במהלך הקטטה ועד שיצאה משם, המתלוננת לא הייתה חתוכה בפניה, וכי היא עשתה זאת לעצמה לאחר שיצאה מדירתה.

143. כשהופנתה הנאשמת לעדותיהם של זוג השכנים אשר טענו כי הגיעו לפתח הדירה לאחר ששמעו צעקות כאב, וכמו כן העידו כי ראו את הנאשמת יוצאת מן הדירה ולאחר פרק זמן של כחצי דקה עד דקה (כפי שעולה מעדויותיהם אשר הובאו מעלה) יצאה גם המתלוננת עם פנים מלאים בדם, איך זה ייתכן כי עשתה זאת לעצמה בפרק זמן שכזה בעוד דלת הדירה הייתה פתוחה וכי נטען כי צעקות הכאב נשמעו מהדירה כששתיהן עוד היו בתוכה יחדיו. על כך השיבה הנאשמת כי המתלוננת הייתה יכולה בפרק זמן שכזה לחתוך עצמה ושחתיכה היו "מוזרים", לטענתה (עמ' 166 לפרוטוקול, שורה 10). כמו כן, טענה כי צעקות הכאב אשר נשמעו מן הדירה היו שלה כאשר היא הותקפה ונחתכה ע"י המתלוננת. עוד טענה כי כל התנהלותה של המתלוננת מהקטטה ועד לאחריה הייתה "**הצגות, כמו שהיא עשתה בעימות**" (עמ' 166 לפרוטוקול, שורה 27, כך במקור).

144. הנאשמת טענה כי היא הכירה את איברהים לראשונה רק במסגרת ה"**מעצרים**" ולא לפני כן (עמ' 170 לפרוטוקול, שורה 15). בנוסף העידה, כי המתלוננת סיפרה לה אודות התנגדותו של איברהים לקשר בינה ובין ת, מה שמצביע על מעשיה וכן על רצונה לתפוס "**שתי ציפורים במכה אחת... להפיל את אבו גנם הגדול ואת מונאייה**" (שם, שורה 24, כך במקור).

העדה העובדת הסוציאלית הגב' יעל שושני רום:

145. העדה הינה עובדת סוציאלית במרכז הרב תחומי לנפגעות ונפגעי התעללות מינית בני ציון (להלן: "**המרכז**"). לדבריה, הכרותה עם הנאשמת החלה לפני כשנתיים וחצי, זאת מאחר ובאותו הזמן החלה הנאשמת בטיפול פסיכותרפיה אינטנסיבי, ואף כעת נמצאת תחת מעקב פסיכיאטרי.

146. העדה סיפרה אודות שתי פגישות אשר נערכו בינה ובין הנאשמת: האחת מיום 25.2.15 - (להלן: "**הפגישה הראשונה**") והאחרת שנערכה יום לאחר האירוע, משמע ב-2.3.15 - (להלן: "**הפגישה השנייה**").

147. את הפגישה הראשונה זוכרת העדה באופן עמום. המדובר בפגישת היכרות. לטענת העדה ציינה הנאשמת כי "**כל פעם שהיא עולה על מסלול חיים יציב, משהו קורה והורס לה**" (עמ' 176 לפרוטוקול, שורה 25).

148. באשר לפגישה השנייה מסרה העדה כי הנאשמת הייתה מאוד נסערת, מבוהלת ומבולבלת. כל שזכור לה הוא שסיפרה אודות הטלפון אשר נמצא בידה. לטענתה, לאחר השיחה איתה הבינה הנאשמת כי עליה לגשת לתחנת המשטרה. העדה ציינה כי לדעתה "**זה הגיע ממנה**" (עמ' 177 לפרוטוקול, שורה 2).

149. עוד סיפרה כי לפי דברי הנאשמת, היה הטלפון הנייד ברשותה מאחר וחפצה להוכיח כי נרקמה כנגדה 'קנוניה', המורכבת מבחור ובחורה, שכל מטרתם היא להרוס, לסכסך בינה ובין בעלה ולפגוע בה באופן כזה או אחר.

150. כשנשאלה העדה אודות החתך בידה של הנאשמת מסרה כי לא זכרה שראתה חבלה מסוימת על גופה של הנאשמת.

151. עוד מסרה העדה כי רמת היכרותה עם הנאשמת הינה ראשונית אך בלט לעיניה ניסיונה של הנאשמת לשקם את חייה, ללמוד ולעבוד, וכי לפי טענתה של הנאשמת ניסיונות אשר לא צלחו מאחר וכל פעם "**משהו קורה והורס לה**" (עמ' 176 לפרוטוקול, שורה 25).

152. העדה התייחסה לניסיונה המקצועי, אשר ממנו עולה כי לנפגעות תקיפה מינית "**יש מרכיב בולט של הרס עצמי, אם זה על ידי התמכרויות או פגיעה עצמית..**" (עמ' 179 לפרוטוקול, שורות 7-8).

העד מוחמד יוסף - אחיה של הנאשמת:

153. העד בן 23, גר בבית אימו, לא ניהל קשר טוב וקרוב עם אחותו.

154. העד מסר כי התקשר אליו אחד השוטרים מתחנת חיפה במטרה לאתר את אחותו - הנאשמת ולזמנה לשיחה קצרה בתחנת המשטרה.

155. העד איתר את אחותו בבית דודו וניגש יחד איתה לתחנת המשטרה. בהגיעם לתחנה, נלקחה אחותו ע"י הביולוש לחקירה.

העדה עזיזה מחאמיד:

156. העדה הינה אשת דודה של הנאשמת.

157. העדה, מסרה כי בין משפחתה לנאשמת שוררים יחסים טובים וכי הנאשמת מרבה לבקר בביתם.

158. עוד מסרה העדה כי ביום האירוע הגיעה הנאשמת לביתם חבולה בידה, מאחר והיה מדובר בחתך קטן היא טיפלה בה ולכן לא נלקחה לטיפול רפואי.

159. לדברי העדה, הנאשמת שהתה בביתה כיומיים, ביקשה להיות לבדה וכל הזמן רעדה.

העד ת'גר:

160. העד ת מאוזכר בעובדות כתב האישום כמי שהיה בן זוגה של המתלוננת בקרות האירוע.
161. העד מסר כי בינו ובין המתלוננת נוצרה מערכת יחסים רומנטית, לאחר שהיו ידידים קודם לכן. העד טען כי בסמוך לאירוע, רצה "להתרחק" מן המתלוננת, מאחר וחש מנוצל כלכלית על ידה.
162. לטענתו, המתלוננת הודיעה לו כי אם הוא יעזוב "**... אותה היא תישאר לבד ותעשה בעיות**" (עמ' 184 לפרוטוקול, שורות 13-14), העד מסר כי: "**האשימו אותנו בתיק הזה, אני והדוד שלי... התחילה לשלוח הודעות שהיא רוצה לשחוט את מוניה**" (שם, שורות 16-17). "**ואמרה לי שתעשה לי בלגן ולדוד שלי ולכל הסביבה שלי**" (עמ' 193 לפרוטוקול, שורה 26).
163. עוד מסר העד כי לילה לפני קרות האירוע לן בדירת המתלוננת וכי ביום האירוע, בשעה 12:00 ניגש לתחנת המשטרה על מנת לקחת את הטלפונים הניידים אשר בבעלותו ונמצאו שם. לאחר מכן קיבל הודעה מאת המתלוננת "**שיש מישהו בדלת והיא לא יודעת מי זה**" (פרוטוקול, שורות 22-23). העד טען כי השיב לה שלא תפתח את דלת הדירה. כעבור כחצי שעה, התקשר העד למתלוננת "**6 פעמים**" (שם, שורות 23-24) בעוד שזו לא ענתה, הגיע למקום, וראה כי מדרגות הבניין מלאות דם וכך גם דירתה של המתלוננת.
164. לאחר מכן, פנה העד לבית החולים בו הייתה המתלוננת מאושפזת. נכנס אל חדרה ולדבריו סטרה לו בפניו וקיללה את אמו.
165. לטענת העד, המתלוננת סיפרה לו כי היא "**רבה עם חברה**" (עמ' 185 לפרוטוקול, שורה 2) ובחרה שלא לומר לו את שמה.
166. העד מסר כי לאחר שהכיר את המתלוננת, היא נהגה לשלוח לטלפון הנייד שלו תמונות של שריטות אשר הייתה שורטת עצמה בידיה וברגליה.
167. העד ציין כי בטלפון הנייד שלו ישנה תמונה, בה מצולמת המתלוננת לאחר שחתכה עצמה בגרון, בעת הדיון הצביע העד בידו על צווארו מצד ימין. העד תיאר כי את החתכים ביצעה המתלוננת באמצעות "**סכין טפט**" (שם, שורה 29).
168. בהמשך חקירתו, הוצגו לעד המוצגים **נ/א-ט**, העד אישר כי אלו הן התמונות אשר שלחה המתלוננת לטלפון הנייד שלו בתחילת חודש ינואר (פריקת הטלפון של ת/61).
169. לגבי איבריהם, סיפר כי הינם מקורבים מאוד עוד מילדותם ובעקבות כך אף נוהג לכנותו "דוד", למרות שהם אינם בני משפחה. יחד עם זאת, סיפר כי אין הכרות בין איבריהם והמתלוננת.

170. לטענת העד הוא יצר קשר עם המתלוננת זמן מה לפני קרות האירוע, הן דרך הודעות טקסט והן דרך שיחות טלפון. ב"כ המאשימה הטיחה בפני העד כי מפריקת הטלפון הנייד של המתלוננת עולה כי לא היו ולא נבראו הודעות טקסט בין השניים. ניכר כי העד לא ידע מה לומר כאשר נשאל באשר לכך. כמו כן חזר והדגיש כי אין כל קשר בינו למקרה שארע.

העדה אורלי רבייב:

171. העדה סיפרה כי בין הנאשמת ובינה קיימים יחסי חברות מזה כ-12 שנים. בעוד שבין המתלוננת ובינה קיימים יחסי חברות מזה כ-3 שנים, וכי הכרותה עם המתלוננת החלה לאחר שנתבקשה ע"י מכר משותף לעזור לה כשעברה לעיר חיפה יחד עם בן זוגה דאז.

172. העדה מסרה כי לאחר שהמתלוננת עברה לעיר חיפה, ניסתה פעמים רבות לחתוך עצמה בשל מריבות עם בן זוגה דאז.

173. עוד מסרה כי באחד מן הימים הגיעה לדירת המתלוננת לאחר שבן זוגה פנה אליה בעקבות מריבה בין השניים, וראתה על צווארה של המתלוננת חתך עמוק וכן הבחינה בחתכים בידיה.

174. העדה ציינה כי מדובר בדפוס חוזר בהתנהגותה של המתלוננת, שלפיו פעלה בכל פעם שהכירה בן זוג חדש, זאת על מנת למשוך תשומת לב. לטענת העדה לאחר המקרים הללו, הבינה כי משהו אינו כשורה בהתנהלות המתלוננת.

175. העדה ציינה כי בכל פעם שחוותה המתלוננת קושי או כאשר מישהו סרב למבוקשה, הייתה "**לוקחת סכין וחותכת, והייתה שולחת תמונות והודעות ומראה מה קרה לה**" (עמ' 198 לפרוטוקול, שורה 10).

176. העדה מסרה כי שמעה על האירוע דן מפיה של המתלוננת, הן דרך שיחה טלפונית והן דרך אתר הפייסבוק (נ/6).

177. עוד מסרה העדה כי פעם אחר פעם חזרה המתלוננת בנחרצות על הטענה לפיה אם מישהו יעז להפריד בין ת לבינה, תרמוס אותו.

המתלוננת טענה בפני העדה כי הנאשמת מנסה להפריד בין ת לבינה, בעוד שעל הנאשמת סיפרה העדה כי היא מוכרת כאדם שעוזר לכולם, וכי היא "**בחיים לא תפגע בבחורה אחרת**", לדבריה (שם, שורה 26).

178. מן התכתובות המסומנות כ **6/נ** עולה שמאחר ונמנע ת מלענות למתלוננת, כתבה המתלוננת לעדה שהיא מתכוונת לחתוך עצמה "**לאורך**" (עמ' 199 לפרוטוקול, שורה 24). לאחר מכן טענה המתלוננת כי נטלה כ- 20 כדורים וכן כי "**כולה דם**" (שם, שורה 25).

179. העדה התייחסה לדברי המתלוננת, לפיהם רצה איברהים להפריד בינה ובין ת והוסיפה כי זו ציינה בפניה מספר פעמים אודות כוונותיה להרוס את מערכת הנישואין של הנאשמת, ושתעשה הכל בכדי לפגוע בה ולהרוס את חייה, כך כאמור תנהג מול כל מי שינסה להפריד בינה לבין בן זוגה.

180. העדה טענה כי לא שמעה אודות המקרה מפיה של הנאשמת, וכמו כן לא נוצרה אחריו כל שיחה הנוגעת לעניין בין השתיים, על אף שניסתה לעשות כן.

181. בפני העדה הוצג **ת/61**, שהינו תכתובת הודעות בין העדה למתלוננת, ממנה עולה כי הנאשמת הגיעה לדירת המתלוננת על מנת להכותה וכן גנבה שקית נעליים שהונחה בפתח הדלת.

לדברי העדה, אמנם התכתובות הנ"ל הן קונקרטיות, אך בשיחת טלפון שנערכה אחריהן המתלוננת שינתה גרסתה וטענה כי הנאשמת אמנם לא הגיעה על מנת להכותה, אך כן גנבה את שקית הנעליים.

182. העדה חזרה והדגישה כי המתלוננת נהגה לספר לה אודות הרגליה לחתוך עצמה :-

"היא סיפרה לי שהיא כתבה שם של בנאדם על הרגל שלה, חתכה את עצמה עמוק מידי. בדרך כלל הייתי אומרת שהיא חותכת עמוק, הפעם הגזימה מידי ואמרה שקיבלה טיפול בבית החולים" (עמ' 203 לפרוטוקול, שורות 20-22).

183. לטענת העדה, בתחילת הכרותה עם המתלוננת, נהגה לספר לה אודות מנהגיה בצריכת סמים ואלכוהול (שם, שורה 30).

העד רפ"ק אלי אדרי:

184. העד משרת כיום כקצין מודיעין ובילוש של תחנת משטרת זבולון. במועד האירוע שירת כראש מחלקת חקירות ופשעים חמורים בתחנת חיפה.

185. העד נשאל אודות עדותו של רס"מ יאן וסרמן (עד מספר 8 מטעם המאשימה) אשר העיד כי כלל לא נלקחו דגימות דם מן הזירה אלא רק צולמו, העד ענה כי הוא איננו זוכר את ההנחיה באירוע, אך יחד עם זאת אמר כי איש מז"פ הנשלח לזירה יש לו שיקול הדעת המקצועי מה לדגום.

186. עוד נשאל העד על תקינות השחזור שנערך עם המתלוננת, ועל כך השיב כי השחזור היה רצוף ולכן הוא כשיר ותקין לחלוטין.

187. במהלך העדות ציין העד מספר פעמים כי חלף זמן רב יחד עם העובדה כי בתחנת חיפה עברו מאז מאות תיקים ועל כן הוא איננו זוכר את המקרה לפרטי פרטים.

ה. טיעוני הצדדים:

טענות המאשימה

188. לטענת המאשימה, כעולה מחומר הראיות מדובר באירוע תקיפה אכזרי, מחושב ומתוכנן שבוצע ע"י הנאשמת כלפי המתלוננת, על רקע סכסוך בין השתיים.

189. הנאשמת שהייתה נשואה "טרייה" חרדה שפרטים מחייה האישיים, הידועים למתלוננת, יגיעו לאוזני בעלה, שבאותה העת שהה בכלא, ויגרמו לנזק בלתי הפיך לחיי הנישואין שלה. הנאשמת ניסתה להגיע לדירת המתלוננת מספר פעמים, אך המתלוננת נמנעה מלפתוח לה את הדלת.

190. הנאשמת יצרה קשר עם איברהים, שהינו חבר קרוב של ת, בן זוגה של המתלוננת, וזאת בכדי שיצור קשר עם המתלוננת ובאמצעות מצג שווא ירכוש את אמונה ויאפשר לה להגיע אל תוך בית המתלוננת.

191. ביום האירוע, איברהים יצר קשר עם המתלוננת ואמר לה כי הוא רוצה לערוך סולחה בין השתיים. המתלוננת בתמימותה האמינה לדבריו וסמכה על שאמר.

192. לטענת המתלוננת, בצהרי אותו יום שמעה נקישה על דלת ביתה, כשבעינית הדלת ראתה רק את פניו של איברהים ופתחה לו את הדלת. באותה העת נכנסה הנאשמת לדירתה כשהינה מלווה באיברהים ואדם נוסף. בדרך זו הצליחה הנאשמת לחדור לדירת המתלוננת, כשהינה מצוידת בסכין ומניע בליבה לתקוף ולפגוע במתלוננת. מרגע כניסתה לדירה, תקפה הנאשמת את המתלוננת בסכין וחתכה אותה בפניה מספר פעמים. במהלך התקיפה ובעוד שהמתלוננת מנסה להגן על עצמה, נתלש עגיל מאוזנה של הנאשמת.

193. בסיום התקיפה, נטלה הנאשמת ללא רשות את מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת, שהכיל ראיות שעלולות לפגוע בה וברחה.

194. המאשימה הדגישה כי עדויות השכנים, לפיהן בעת יציאתה של הנאשמת מדירת המתלוננת, המתלוננת כבר

הייתה פצועה בפניה, סותרות את גרסת הנאשמת, כי הפעם הראשונה שראתה את החבלות הייתה בעת חקירתה במשטרה, וכי החבלות האלה נגרמו ע"י המתלוננת, או על ידי גורם אחר לאחר עזיבת הנאשמת זירת האירוע.

195. לטענת המאשימה, המניע של הנאשמת לפגוע במתלוננת - זה החשש הממשי של הנאשמת כי המתלוננת תפגע בשמה הטוב ובנישואיה; עדויות השכנים; המצב הפיזי והנפשי של המתלוננת לאחר האירוע; התלונה המידית למשטרה; הראיות שנתפסו בדירת המתלוננת; התנהלותה של הנאשמת לאחר האירוע; הקשר של איבריהם ות ומעורבותם באירוע; שמירתה של הנאשמת על זכות השתיקה בנושאים המפלילים אותה; השקרים, הסתירות וחוסר ההיגיון בגרסת הנאשמת; כל הראיות הנ"ל, לעמדת המאשימה, מהוות יותר מחיזוק לגרסתה העקבית והמהימנה של המתלוננת; ראיות המוכיחות מעל לכל ספק סביר שהנאשמת ביצעה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום ולכן, כך לטענת המאשימה יש להרשיעה בכל העבירות שיוחסו לה.

196. עוד טענה המאשימה כי הוכחה באמצעות ראיות ישירות ובהן, עדותה של המתלוננת, המיקום של החתכים על גופה, התייעוד הרפואי והן באמצעות ראיות נסיבתיות הרקע לביצוע העבירות, המניע, התכנון המוקדם, כל אלו מעידים על כוונתה הברורה של הנאשמת להטיל מום במתלוננת.

197. לטענת המאשימה, מתקיימת בענייננו אף החזקה העובדתית, לפיה האדם מתכוון לתוצאות הצומחות באופן טבעי ממעשיו, וכי לא עלה בידי הנאשמת להציג ולו ראשית ראייה כדי לסתור חזקה זו.

טענות ההגנה

198. ההגנה אישרה כי בין הנאשמת למתלוננת קיים סכסוך בעוד שהמתלוננת היא האחראית לו.

199. לטענת ההגנה, הנאשמת הגיעה לבדה ביום האירוע לדירת המתלוננת כשאינה מצוידת בסכין. הקישה על דלת הכניסה והמתלוננת פתחה אותה בפניה.

200. לטענת הנאשמת, המתלוננת רקמה כנגדה קנוניה, ביחד עם עומרי מוחסן, וזאת לדבריה במטרה להפריד בינה לבין בעלה. לטענתה, כשהייתה בדירת המתלוננת, האחרונה איימה עליה שתהרוס ותפגע במסגרת הנישואין שלה וזאת תוך הנפת מכשיר הנייד שלה בפניה והצגת הודעות, תמונות והקלטות שעלולות לשמש כנגדה.

201. לדברי הנאשמת, לאחר איומי המתלוננת הודיעה לה הנאשמת כי תפנה למשטרה ועל כן נטלה מימנה את מכשיר הטלפון הנייד שלה, וזאת בכדי למסרו למשטרה ולא בכדי לשלול אותו מימנה שלילת קבע.

202. עוד טענה הנאשמת כי המתלוננת היא זו שתקפה אותה בסכין ודקרה אותה בידה, כמו כן בעטה, שרטה ואף משכה את עגילה מאוזנה וכי הנאשמת רק הגנה על עצמה.

203. בנוסף טענה הנאשמת כי בהזדמנות הראשונה שניתנה לה, בהיותה פצועה ומדממת ברחה מדירתה אל תחנת המשטרה, בכדי להגיש תלונה כנגד המתלוננת ולהציג את מכשיר הטלפון הנייד שלה המכיל ראיות שמפלילות אותה. הנאשמת לא צלחה את דרכה למשטרה באותה העת והתמוטטה, על כן שהתה בבית דודה מספר ימים עד שהתאוששה והגיעה לתחנת המשטרה.

204. עוד טענה הנאשמת כי איננה מכירה את איברהים היכרות מוקדמת, עד למפגש בבית המעצר.

205. הנאשמת עומדת על חפותה ועל כך שלא גרמה לפציעתה של המתלוננת.

206. לטענת הנאשמת, המתלוננת מוסרת גרסה רצופה סתירות ביחס למי שנכח בדירתה, כאשר כעולה מהעדויות התמונה היא שונה מגרסתה ביחס לנוכחות אברהים ואדם נוסף. מנגד הנאשמת מסרה גרסה אמינה ורציפה ביחס לאירוע וחזרה על כך שוב ושוב כי הגיעה לבדה לדירה ויצאה לבד.

207. עוד טענה הנאשמת, כי עדויותיהם של שכניה של המתלוננת מחזקות את גרסת הנאשמת לפיה חלף זמן מהרגע שיצאה הנאשמת מדירת המתלוננת ועד לרגע בו יצאה המתלוננת ופגשה באנשים שונים וכי בפרק הזמן הזה הספיקה המתלוננת לחתוך את פניה ולגרום לעצמה חבלות. לטענתה, התנהלות התמונה של המתלוננת לאחר האירוע מחזקת את הטענה לפיה המתלוננת היא זו אשר פגעה בעצמה.

208. לסיכום טענותיה טענה הנאשמת כי לא ביצעה את המיוחס לה בכתב האישום, כי גרסתה לא נבדקה כראוי ע"י המשטרה וכתוצאה מכך הועמדה לדין בגין עבירות שלא ביצעה. לטענת ההגנה, עדות הנאשמת עומדת בקנה אחד עם שאר הראיות שהוצגו בפני ביהמ"ש, המדובר בעדות מסודרת, קוהרנטית ואינה נגועה כלל בסתירות וזאת בניגוד לעדות המתלוננת, המשתנה והמתפתחת מפעם לפעם. לטענתה, המתלוננת הינה אדם שקרן, מניפולטיבי ומסוכן וכל מי שלא עומד בדרישותיה משלם על כך. יתרה מזו, המתלוננת הופכת עצמה לקרבן, חותכת עצמה באכזריות, חורטת שמותיהם של אנשים ומאיימת עליהם בתלונות שווא. ההגנה הדגישה כי אין מדובר באדם נורמטיבי אלא במתלוננת הסובלת מרקע נפשי בעייתי, נוטלת כדורים תוך שימוש לרעה בצריכת סמים ואלכוהול אשר השפיעו על שיקול דעתה ביום האירוע.

209. לטענת הנאשמת ע"פ חומר החקירה וכתב האישום, אין חולק כי המתלוננת והנאשמת התקוטטו ביניהן ביום 1.3.15, אך ביחס לחבלות על פניה של המתלוננת קיים ספק רב באם הנאשמת אחראית לכך. הנאשמת ציינה כי אופיה ההרסני של המתלוננת אשר נוהגת לחתוך עצמה בכל חלקי גופה, כך שלא מן הנמנע כי גם באירוע נשוא כתב האישום חתכה המתלוננת את עצמה במטרה לחמוק מהליכי משפט, ברגע בו שמעה כי בכוונת הנאשמת לפנות למשטרה, לאחר ניסיונות המתלוננת לפגוע בנאשמת.

210. אשר על כן, ביקשה ההגנה לאמץ את גרסת הנאשמת להורות על זיכוייה ולו מחמת הספק, מהעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

י. דיון והכרעה:

עובדות שאינן במחלוקת:

211. במקרה שלפנינו, אין מחלוקת כי במועד האירוע הגיעה הנאשמת לדירת המתלוננת.

עוד אין מחלוקת, כי בין השתיים התגלע סכסוך עובר לאירוע וכי במועד האירוע התרחש אירוע אליים.

יחד עם זאת, כל אחת מהשתיים מחזיקה בגרסה אחרת לחלוטין.

212. לשיטת המתלוננת, היא הכירה את הנאשמת והשתיים נהגו לבלות יחדיו. המתלוננת הוסיפה כי בעלה של הנאשמת ריצה מאסר והבילויים המשותפים כללו גם קשרים עם אחרים. בהמשך, פרץ סכסוך בין השתיים והנאשמת הפיצה עליה כזבים שונים, כך לטענת המתלוננת. עוד מסרה המתלוננת כי ביום האירוע התקשר אליה איברהים מהטלפון של אחד בשם ת (שהיה חברה לשעבר של המתלוננת) והודיע כי הוא מגיע אליה בניסיון לעשות סולחה בינה לבין הנאשמת, זה מחד גיסא.

213. מאידך גיסא טענה הנאשמת כי הגיעה בגפה לדירת המתלוננת וזאת לאחר שהאחרונה "לכלכה" עליה בניסיון להביא לגירושיה של הנאשמת מבעלה. לאחר שהגיעה לדירת המתלוננת, "נופפה" האחרונה בטלפון הנייד שלה וזאת לאחר שהציגה בפניה תמונות שונות. בעקבות כך, חטפה הנאשמת את הטלפון של המתלוננת והחל אירוע אליים בין השתיים במהלכו תלשה המתלוננת עגיל מאוזנה של הנאשמת ואף דקרה אותה בידה. בסיומו של האירוע נטלה הנאשמת את הטלפון של המתלוננת ויצאה את דירתה. הגם שאישרה את קיומו של אירוע אליים, כאמור לעיל, הכחישה הנאשמת מכל וכל כי חתכה את פניה של המתלוננת. הנאשמת טענה כי חתכיה של המתלוננת נגרמו, ככל הנראה, לאחר צאתה של הנאשמת את דירת המתלוננת. זאת ועוד, הנאשמת הפנתה לתמונות המראות כי המתלוננת נהגה לבצע בגופה חתכים שונים, ומכאן שלא מן הנמנע כי גם באירוע זה חתכה המתלוננת את עצמה.

המצב הנורמטיבי:

214. הוראות החוק הרלוונטיות לענייננו הינן:

(-) **חבלה בכוונה מחמירה** שהוגדרה בסעיף 329(א)(1) לחוק העונשין הקובע כי:

"(א) **העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דינו - מאסר עשרים שנים:**

(1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין;"

(-) **החזקת סכין שלא כדין** שהוגדרה בסעיף 186(א) לחוק העונשין שבו נאמר:

"(א) **המחזיק אגרופן או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה, דינו - מאסר חמש שנים.**"

(-) **גניבה** הוגדרה בסעיף 383 לחוק העונשין והעונש שלצידה נקבע בסעיף 384 לחוק העונשין האומר כי:

"**הגונב, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע לגניבה עונש אחר מחמת נסיבותיה או מחמת טיבו של הדבר שנגנב.**"

215. **המחלוקת אשר בגינה יש להכריע היא: האם הנאשמת היא זו אשר חתכה והשחיתה את פני המתלוננת?**

216. **לשיטת המאשימה, מכלול הראיות הכוללות עדותהמתלוננת, גרסתה העקבית, מצבה הנפשי והפיזי, עדויות השכנים והממצאים בזירה, משלימות ומחזקות אחת את השנייה ומצביעות על הנאשמת באופן וודאי כזו אשר פגעה במתלוננת.**

217. **מנגד, הכחישה הנאשמת מכל וכל את הטענות המיוחסות לה ושללה כל אפשרות בה היא זו שפגעה במתלוננת ואף טענה להיפוכם של הדברים, טענתה הייתה כי המתלוננת היא זו אשר תקפה אותה.**

218. **מאחר וגרסאות המתלוננת והנאשמת סותרות ומנוגדות זו לזו, נדרשת הכרעה בין הגרסאות. על יסוד הראיות והעובדות אשר מונחות בפניי, נדרש אני לקבוע האם אכן יש בהתנהגות הנאשמת גרימת חבלה בכוונה מחמירה למתלוננת, והאם היסודות הנדרשים לעבירה זו אכן נתקיימו במלואם, מעבר לכל ספק סביר.**

דחיית גרסת הנאשמת:

219. הנאשמת מסרה הודעות במשטרה (ת/32, ת/32א, ת/33, ת/56) וכן העידה בבית-המשפט וחזרה על גרסתה, המכחישה שפגעה וחתכה את המתלוננת בפניה.

220. בהודעתה במשטרה מיום 4.3.15 (סומנה ת/32), אישרה הנאשמת כי הגיעה לדירת המתלוננת וזאת כדי ליישב את הסכסוך שתואר לעיל. יחד עם זאת, הכחישה הנאשמת את גרסת המתלוננת ומסרה כך:

"כשהלכתי אליה לבית לדבר איתה על כול הדברים שקוראים (כך במקור, צ.ל. "שקורים" - כ.ס.) בתקופה האחרונה על איומים שלה להגיע לבעלי לגרום לי להתגרש היא פשוט התחילה לנופף לי בטלפון עם התמונות שלי להראות לי הודעות שלה עם אנשים ועד כמה בעלי מטומטם שהוא מאמין לה אז שלפתי את הטלפון ממנה לקחתי אותו ואמרתי עכשיו אני יורדת למשטרה להתלונן אז היא שרטה אותי העיפה אותי לרצפה בבית שלה והלכה מכיוון הסלון למטבח וחזרה לכיוון הדלת בזמן שהטלפון שלה היה ביד שלי ובזמן שפתחתי בדלת (כך במקור צ. ל. הדלת) היא דקרה אותי ביד והתחלתי לדמם וברחתי מישם (צ"ל - משם) והיא צרכה (צ"ל - צרחה) ואני בכול זאת הלכתי לכיוון המשטרה והתמוטטתי בדרך..." (הודעה מיום 4.3.15, סומנה ת/32, שורות 13-18).

221. בעימות שנערך בין השתיים (סומן ת/13) מסרה הנאשמת כי: **"...והיא קפצה עלי ופצע (כך במקור, צ.ל. "פצעה" - כ.ס.) אותי ביד, כול הדם שלי התחיל להשפירץ והיא כשראתה את הדם נבהלה משכה לי בשיער אבל בכול זאת פתחתי את הדלת וברחתי משם..." (ת/13, ש' 44-45).**

הנאשמת הכחישה כי היו עמה שני גברים או כי דקרה את המתלוננת ומסרה כי: **"זה לא נכון זה חולני זה ממש דפוק מה שאתה אומר" (ת/32, שורה 67).**

עוד מסרה הנאשמת כי המתלוננת מסוגלת לחתוך את עצמה: **"...לפי איך שאני מכירה אותה היא חותכת את עצמה והיא רגילה לדברים האלה" (ת/32, שורות 47-48), אך כאשר הוצגו בפניה צילומים המתעדים את החתכים בפניה של המתלוננת מסרה כי אינה יודעת אם המתלוננת מסוגלת לעשות זאת לעצמה - "שאלה: האם עדי מסוגלת לעשות את זה לעצמה? אני לא יודעת. אבל אמרת לי שהיא מסוגלת לחתוך את עצמה? היא מסוגלת לעשות את זה אבל לא את מה שהראת לי כרגע" (ת/32, שורות 51-54).**

222. בהודעתה במשטרה מיום 10.3.15 (סומנה ת/33), שמרה הנאשמת על זכות השתיקה לאורך רוב החקירה.

223. עוד אפנה לעימות שבוצע בין המתלוננת לנאשמת, בו כל אחת חזרה על גרסתה כפי שהובאה לעיל (ר')

דיסק עימות שסומן 13א' וכן תמלול העימות, שסומן ת/13).

224. הנאשמת טענה כי המתלוננת היא זו אשר תקפה, שרטה ואף חתכה אותה בידה וכך היא מסרה בבית המשפט: **"..היא תקפה אותי... היא מושכת לי בשיער ואני מושכת לה בחזרה, הייתה קטטה, שרטנו אחת את השנייה, אבל לא חתכתי אותה, לא שרטתי אותה, לא נגעתי בה"** (עמ' 149 לפרוטוקול, שורות 16, 23-25).

226. לטענת הנאשמת, לראשונה ראתה את המתלוננת חבולה בפניה רק כשהוצגו לה תמונות במסגרת החקירה במשטרה **"..יאו יאו.. מה זה?.. ואי זה מזעזע.."** (ת/32א, עמ' 6, שורה 35 ועמ' 7 שורה 5). עוד טענה הנאשמת כי המתלוננת חתכה עצמה בפניה לאחר שהיא - הנאשמת, עצמה עזבה את הדירה.

227. ישנם שני עדי ראיה, אירנה זילברמן ו- שמואל זילברמן. עדים אלו מסרו כי שמעו "צעקות כאב" שעלו מן הבית. כשהעדים הגיעו בסמוך לדלת דירתה של המתלוננת ראו את הנאשמת יוצאת ולדבריהם בין חצי דקה לדקה יצאה אחריה גם המתלוננת כשהיא בסערת רגשות, ומצב נפשי מעורער תוך שהיא צועקת ומחפשת אחר כלבה.

228. מעדותה של אירנה זילברמן: **"קודם יצאה אתה בחורה צעירה עם שיער לבן, כנראה שזאת שהרביצה לה, אני מניחה. ואחרי זה יצאה האישה שכל הפנים שלה היו עם דם. השכנה שלי"** (עמ' 80 לפרוטוקול, שורות 13-14). כשנשאלה העדה כמה זמן עבר מהרגע שהבחורה הראשונה יצאה עד לרגע בו יצאה השכנה שלה עם פניה מלאות בדם, ענתה: **"לא יותר מדקה"** (שם, 22).

229. מעדותו של שמואל זילברמן: **"..הדלת נפתחה, משם בריצה ברוחה בחורה צעירה, התחילה לרדת למטה בריצה, אחרי זה יצאה אישה אחרת שהפנים שלה היו מלאות בדם"**. (עמ' 82 לפרוטוקול, שורות 31-33). כשנשאל העד אודות פרק הזמן שחלף בין היציאה של האישה הראשונה לשנייה ענה: **"יכול להיות חצי דקה"** (פרוטוקול עמ' 84, 31).

230. משכך, לא ייתכן שבפרק הזמן שתואר - חצי דקה עד דקה, הייתה המתלוננת מסוגלת לחתוך עצמה מספר רב של חתכים בפניה ורק אז לצאת החוצה.

231. באשר לטענה כי המתלוננת חתכה עצמה בעבר בגופה (נ/4 א-ט) וכי היא מסוגלת לחתוך עצמה בפניה (ת/1), יש להבחין בין סוגי החתכים; מחד, הגישה ההגנה תיעוד של חתכים קלים עד כדי שריטות (נ/4 א-ט), אשר עליהם המתלוננת העידה כי הייתה שורטת עצמה שריטות שטחיות באמצעות מספריים קטנות (עמ' 19 לפרוטוקול, שורות 22-24) וזאת בכדי להזעיק עזרה ויחס מהסובבים אותה, לאחר שעברה משברים וטלטלות נפשיות בחייה.

יש לציין כי בעקבות השריטות העצמיות היא לא נדרשה לסיוע רפואי. מאידך, עומדים לנגד עיני תמונות מזוועות של חתכים כה גסים, עמוקים וכואבים בפניה של המתלוננת, בסימן ההיכר שלה, באזור החשוב והשמור לכל אדם ובייחוד לבחורה צעירה (ת/1, ת/23).

232. כמו כן אין בידי לקבל את טענת ההגנה כי החתכים בפניה של המתלוננת הינם:

"..משורטטים ומתוכננים היטב אשר אינם יכולים להיגרם כתוצאה מקטטה בינה לבין הנאשמת... החתכים בפניה של המתלוננת נמצאים במקומות אסטרטגיים, שאינם פוגעים בליבם של הפנים; למשל: חתך מעל גבה שמאלית, חתך באזור תחילת הראש..." (סעיפים 90-91 לסיכומי ההגנה).

אין זה ראוי לומר על חתכיה של המתלוננת שהינם "משורטטים ומתוכננים" אך כן ניתן לומר שלמתלוננת היה מזל באשר למיקום פגיעותיה. לאור כל שצוין לעיל, אין בי אף לו זיק של אמונה בגרסת הנאשמת הטוענת - על יסוד השערה והנחה בלבד ולא כעדות ראיה; כי המתלוננת היא זו אשר פגעה וחתכה את פניה בעצמה.

233. לא למיותר לציין, כי בעקבות חתכים אלו נזקקה המתלוננת לטיפול רפואי שכלל תפרים והדבקות (סיכום ביקור ת/31). על כן, אינני רואה כל קשר בין סוגי החתכים שאוזכרו וכי אין אחד מעיד על השני.

234. לאחר שברחה הנאשמת ממקום האירוע, לא חזרה לביתה במשך 4 ימים ושהתה אצל דודה. בכל הזמן שלאחר האירוע לא יצרה כל קשר עם המשטרה. זאת, בניגוד לטענתה כי היה בכוונתה ללכת לתחנת המשטרה בכדי להגיש תלונה נגד המתלוננת ולמסור את טלפונה הנייד. למעשה, רק לאחר שנאמר לה באמצעות אחיה כי המשטרה מחפשת אחריה הגיעה לתחנת המשטרה והביאה איתה הטלפון הנייד של המתלוננת.

235. הנני מוצא לנכון לראות בהתנהגות מסוג זה כמעוררת חשד ומערערת את תמימותה ופוגעת במהימנותה של הנאשמת.

236. עוד אוסיף כי במסגרת חקירת הנאשמת במשטרה, כשנתבקשה לתאר את שאירע, לא ציינה דבר בקשר לעגיל שנתלש מאוזנה ע"י המתלוננת במהלך האירוע שתועד ונתפס ע"י המשטרה (ת/2 תמונה מס' 6) **"..היא שרטה אותי, העיפה אותי על הרצפה, קפצה עלי בבית שלה... בזמן שפתחתי את הדלת, היא דקרה אותי פה ביד.. וממש התחלתי לדמם, היא משכה לי בשיער ובכל זאת יצאתי מהדלת וברחתי משם.."** (ת/32א, עמ' 2-3, 38, 9-6).

אם כי במסגרת עדותה בבית המשפט, הנאשמת לא החסירה את הפרט הנ"ל: **"..אחר ששלפתי את הטלפון שלה, דקרה אותי העיפה אותי לרצפה, שרטה אותי בפנים, תלשה לי עגיל. הפילה אותי על הרצפה.."** (עמ' 149 לפרוטוקול, שורות 20-21). כמו כן, גם במסגרת סיכומי ההגנה לא הוחרס הפרט הנ"ל ונכתב; **"בנוסף**

תלשה המתלוננת עגיל מאוזנה של הנאשמת. " (סעיף 36 לסיכומי ההגנה).

כך עולה כי הנאשמת מנסה להתאים את גרסתה לממצאים מן הזירה.

זאת ועוד באשר לגרסת הנאשמת כי ביום האירוע הגיעה לבדה לדירת המתלוננת, לעניין הזה ראוי לציין כי אומנם איברהים נחקר והכחיש שנכח באירוע, ואולם, גרסתו אינה מתיישבת עם טביעת האצבע שלו שנמצאה בדירתה של המתלוננת על משקוף דלת הכניסה לסלון וזאת בדומה לתיאורה של המתלוננת (ר' מזכר מיום 5.3.15 מאת רס"ב חיים צרפתי שסומן ת/5).

237. זאת ועוד, הנאשמת בחרה לשמור על זכות השתיקה, במסגרת חקירתה במשטרה, באשר לנושאים העלולים להפליל אותה, כגון: מעשיה במכשיר הנייד של המתלוננת והמידע אשר הוציאה ממנו, וכן בנוגע לאופן בו איבדה את מכשיר הנייד שלה (ת/33, עמ' 2-3).

אציין כי זכות השתיקה הינה זכות שנתונה לה, אך השלכותיה משמעותיות באשר למהימנות עדותה.

כל אלה מטילים צל כבד מאוד על גרסתה של הנאשמת ועל כן הנני מוצא כי עדות הנאשמת אינה עקבית, אינה קוהרנטית ועפ"י התרשמותי הבלתי אמצעית, עדותה אינה מהימנה כלל ועיקר, בלשון המעטה.

אמינות גרסת המתלוננת:

238. המתלוננת מסרה את גרסתה הן במסגרת חקירתה במשטרה והן במסגרת עדותה בבית המשפט. לדבריה, בפרוץ הסכסוך בין הנאשמת לבינה חשה פחד מפניה ועל כן כשהגיעה הנאשמת לדלת דירתה נמנעה המתלוננת מלפתוח לה.

239. ביום האירוע, 01.03.2015, קיבלה המתלוננת שיחת טלפון מהנייד של ת, בן זוגה באותה העת. כשענתה לטלפון דיבר איתה איברהים, שטען בפניה כי הוא מעונין לערוך "סולחה" בין הנאשמת לבינה. המתלוננת האמינה לדבריו של איברהים: **"..ת אמר לי שהדוד תמיד סוגר סיפורים.."** (עמ' 15 לפרוטוקול, שורה 21). איברהים כונה על ידי ת - "הדוד" (עמ' 14 לפרוטוקול, שורות 29-30). כאן ראוי לציין כי העד ת אישר בעדותו, כי הוא נוהג לכנות את איברהים "דוד", דבר שמחזק את גרסת המתלוננת לעניין הזה.

240. באותו היום, לאחר כרבע שעה עד חצי שעה לערך משיחת הטלפון, דפק איברהים על דלת ביתה. המתלוננת ראתה בעינית את פניו ופתחה לו את הדלת, יחד איתו נכנסו לדירה; הנאשמת ואדם נוסף (פרוטוקול, עמ' 16, 1).

241. כאמור, המאשימה הציגה בפני בית המשפט מסמך המעיד על התאמה בין טביעות האצבע שנמצאו בדירת המתלוננת לבין טביעות אצבעותיו של איברהים (ת/44).
242. במסגרת חקירתו של איברהים במשטרה טען כי לא היה מעולם אצל המתלוננת בדירה, ולאחר שנאמר לו כי נמצאו טביעות אצבעותיו בזירת האירוע טען כי ייתכן והיתה לו מערכת יחסים קצרה עימה וכי הוא נוטה לשכוח דברים כאלה (ת/35א, עמ' 7).
243. תיאורה של המתלוננת אודות חלקו של איברהים אף מחזק את גרסתה לנוכח מציאת טביעת האצבע שלו והחיזוק שנמצא בפלטי הטלפון בנוגע להתקשרויות הטלפוניות, כפי שתוארו על ידי המתלוננת. לו רצתה המתלוננת להפיל את הנאשמת "כך סתם", לא הייתה כל סיבה ל"שרבב" את איברהים (והאדם הנוסף) באירוע.
245. כשנכנסה הנאשמת לדירה, החלה לחתוך את המתלוננת בפניה באמצעות סכין שהביאה איתה מבעוד מועד, תוך שהמתלוננת מנסה להתגונן, תלשה עגיל מתנוך אוזנה של הנאשמת וחלק משערות ראשה (ת/2, ת/2א).
246. בשחזור שנערך עם המתלוננת, תיארה המתלוננת את מהלך ההתרחשויות בדומה לתיאור שמסרה בעדותה בבית משפט - (ר' דיסק שחזור מתלוננת - ת/3).
247. יש להוסיף כי מצבה הפיזי של המתלוננת לאחר קרות האירוע תאם את גרסתה, ואף מצבה הנפשי, הבלבול והחוסר אונים שחשה מתיישב עם שלל העדויות אשר הובאו בפניי.
248. על פי התרשמותי מהעדים ומהגרסאות שנמסרו, ולאור העדות העקבית והאותנטית של המתלוננת בהתאמה עם הנסיבות והעדויות האחרות, הנני נותן אמון מלא בעדותה בפניי ובגרסתה במשטרה.
249. עוד יודגש כי בעדותה של המתלוננת בפניי ניתן היה להתרשם מסימני ואותות האמת שבגרסתה, "**סימני אמת שיש בהם כדי להשפיע על בית המשפט, כשהוא קובע את הממצאים העובדתיים...**" (ראו ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, 645 (2000)).
- לעניין זה ראוי להפנות גם לסעיף 53 לפקודת הראיות שדן במשקלה של העדות ואשר קובע כי:
- "ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם ענין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט."**
250. העדויות מטעם המאשימה היו מפורטות וקוהרנטיות וכמו כן השתלבו וחיזקו אחת את השנייה לכדי גרסה

אחת עקבית, הגיונית ואמינה.

251. כעולה מהעדויות של השכנים - בני הזוג זילברמן שהובאו לעיל, המסקנה הנה, כי הנאשמת ברחה מדירת המתלוננת **ומיד** אחריה יצאה המתלוננת כשפניה מגואלות בדם. קרי, לא עולה כי היה "חלון הזדמנויות" בו יכולה הייתה המתלוננת לפגוע בעצמה. גם תיאור יציאת הנאשמת מהדירה לא מעיד על בריחת קורבן אלימות, אלא על מי שנמלט מהמקום לאחר שביצע מעשי אלימות ובשל כל אלה הסתתרה הנאשמת בבית דודה מספר ימים לאחר האירוע.

מסקנה זו אף מתחזקת בדברים אותם מסרה המתלוננת מיד לאחר האירוע, באופן שאינו מתיישב עם טענת הנאשמת שהמתלוננת תכננה מראש את האירוע מתוך מטרה להפליל את הנאשמת.

בהקשר זה, אפנה לעדותה של מאיה עזאני שפגשה במתלוננת ברחוב לאחר התקיפה ושמעה את דבריה כפי שהובאו לעיל - ראו סעיף 105 עד 111 להכרעת הדין.

252. לאחר בחינת מכלול הנסיבות והראיות שהוצגו בפניי הנני מגיע לתוצאה כי אין זה ייתכן שהמתלוננת עשתה את חבלותיה לעצמה, וכי הנאשמת היא זו אשר עשתה את המעשה ונקטה באלימות כלפי המתלוננת כמתואר בעדות האחרונה.

זאת ועוד, בחינת לוח הזמנים, אינה מתיישבת, על פני הדברים, עם טענת הנאשמת כי המתלוננת היא זאת שחתכה את עצמה ושעשתה זאת מיד לאחר שהנאשמת ברחה מדירת המתלוננת.

קיומו של מניע אצל הנאשמת:

253. הלכה באשר לקיומו של מניע היא כי:

"אמנם אין חובה על התביעה להוכיח מה היה המניע, שיש בו כדי להסביר את ביצוע מעשה העבירה על-ידי הנאשם, אך כאשר עולה בידי התביעה להוכיח קיומו של מניע, הרי יש בכך כדי לחזק את משקלן של יתר העדויות המפלילות" - [ע"פ 400/84 אנג'ל נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(3) 481, 489 (1986)].

254. משמיעת הראיות עולה כי המתלוננת והנאשמת היו חברות ובילו יחדיו בשעות הפנאי **"היינו חברות כאילו.. הייתי הולכת לשבת אצלה, היא הייתה באה אלי, הייתי מאפרת אותה.."** (ת/א, עמ' 1, 19-20). באותה העת, הנאשמת הייתה נשואה טרייה לבעלה סנד, שבזמן המדובר ריצה עונש מאסר בפועל.

255. בעקבות סכסוך שפרץ בין השתיים, על רקע שמועות שהועברו (פרוטוקול, עמ' 14, שורות 20-21), המתלוננת ידעה כי הנאשמת כועסת עליה ומחפשת אותה (עמ' 15 לפרוטוקול, שורות 1-2). לכן, בעקבות חשש המתלוננת מפני הנאשמת, לא פתחה לה את דלת ביתה כשהגיעה אליה מספר פעמים עובר למועד האירוע.

256. ביום האירוע, קיבלה הנאשמת שיחה מבעלה שריצה עונש מאסר בכלא ובה ביטא כעסו עליה ואמר לה כי בכוונתו להתגרש ממנה בעקבות "מעשים ששמע שעשתה", וכך העידה הנאשמת: "**..הגיע למצב שהוא רוצה להתגרש זה הרג אותי, זה הרס אותי, עשיתי הכל בשביל שנצליח ונתקדם..**" - (עמ' 148 לפרוטוקול, שורות 27-28).

257. בשל הרקע של הנאשמת - אישה ערביה ונשואה - כך נטען, תוך הפניה לדוח העימות שסומן ת/13, שם בעמ' 2, שורה 29-32, כן ראו עמ' 51 לפרוטוקול, שורה 8-12; היא חששה מבעלה ומההשלכות הקשות הנובעות מדבריו, הן באשר לשמה הטוב והן באשר להמשך נישואיה וכך היא העידה: "**..זה ידוע איך זה נגמר. או שבחורה מתגרשת או שהיא לא מתחתנת בחיים, או שנהרסים לה החיים כפי שנהרסו לי.**" - (עמ' 157 לפרוטוקול, שורות 5-6).

258. על כן, נראה כי הנאשמת כעסה מאוד על המתלוננת וחשה בליבה שאין לה עוד מה להפסיד. בעדותה בבית המשפט היא מסרה כי "**הבחורה הזאת העלילה עלי בלי סוף, פגעה בי ובהורים שלי, הרחיקה אותי מהעבודה ומכל דבר שרציתי שיהיה לי מה יהיה לי עוד להפסיד, הכל נעצר לא המשכתי כלום. הכל נהרס..**" - (עמ' 147 לפרוטוקול, שורות 18-23).

259. לאור המקובץ לעיל שוכנעתי כי עלה בידי המאשימה להוכיח שלנאשמת אכן היה קיים מניע לביצוען של העבירות.

גרימת חבלה בכוונה מחמירה:

260. אקדים ואציין, שלאחר שעיינתי במכלול הראיות, שוכנעתי מעל לכל ספק סביר כי מעשי הנאשמת מקיימים הן את היסוד העובדתי והן את היסוד הנפשי של עבירת החבלה בכוונה מחמירה כלפי המתלוננת.

מסקנה זו נלמדת מכוחן המצטבר של עדויות השכנים, מצבה הפיזי והנפשי של המתלוננת, תלונתה המידית, עדותה במשטרה וכן עדותה בבית-המשפט, הראיות שנתפסו בזירת האירוע, שמירת הנאשמת על זכות השתיקה בנושאים המפלילים אותה ועוד.

להלן נימוקיי.

היסוד העובדתי:

261. כדי להוכיח עבירה תוצאתית זו לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, נדרש לבסס יסוד עובדתי של גרימת פציעה או חבלה חמורה.

מאחר ומדובר בתוצאות חלופיות, אין דרישה כי בפועל תיגרם תוצאה של חבלה חמורה, אם כי די בפציעה -ראו למשל ע"פ 3573/08 עוודרה נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 13.04.10).

נשאלת השאלה, האם התשתית העובדתית שקבעתי לעיל, מקיימת את יסודות העבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, שצוטט לעיל.

"חבלה חמורה" ו- "פצע", מוגדרים בסעיף 34כד לחוק העונשין כדלהלן:

"חבלה חמורה" מוגדרת כ:

"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים".

"פצע", מוגדר כ-

"חתך או דקירה המבטרים או בוקעים כל קרום חיצוני של הגוף, ולענין זה קרום חיצוני הוא כל קרום שאפשר לנגוע בו בלי לבתר או לבקוע כל קרום".

263. בענייננו, הוגש סיכום הביקור של המתלוננת בחדר המיון בו נכתב:

"בבדיקתה חתכים פתוחים באזור האף מצד שמאל בקיר לטרלי באורך 2 ס"מ, ובאזור החיבור בין שפה עליונה לקצה תחתון של האף משמאל באורך כ- 4 ס"מ. החתכים נתפרו עם חוט ניילון 0/5 לאחר חיטוי. חתך קטן בלחי משמאל 0.5 ס"מ הודבק עם דרמובנד." (ת/31, ע"מ 2).

כמו כן חבלותיה של המתלוננת תועדו וסומנו כמוצגים: ת/1 ו- ת/23.

ממצאים אלו מספיקים בכדי לבסס את הרכיב העובדתי-תוצאתי של "פציעה", כהגדרתו בסעיף 34 כד לחוק העונשין ולמלא אחר היסוד העובדתי הנדרש בסעיף העבירה. הפציעה הזו מקיימת את היסוד הפיזי של העבירה. יתירה מזו די להביט בתמונות המתעדות את פציעות המתלוננת, כדי לקבוע כי מדובר בחבלה חמורה ו/או פציעה כהגדרתם בסעיף 34 כד לחוק העונשין.

היסוד הנפשי:

264. היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה לפי סעיף 329(א), לענייננו, הוא "כוונה מיוחדת" לחבול בקורבן חבלה חמורה;

"היסוד הנפשי הנדרש בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה עניינו בכוונה מיוחדת לחבול בקורבן חבלה חמורה, ויסוד נפשי זה נתקיים בנסיבות העניין. המערער, "בחור צעיר וגדל גוף" (כלשונו של בית-משפט קמא) היכה את המתלונן - "אדם מבוגר ואפשר [?] ודל גוף" - באלת-עץ בכל חלקי גופו בהסיבו לו חבלות חמורות. המערער שבר למתלונן את עצמותיו, קרי וכתיב ומשמעו כפשוטו, ומתוך שחזקה על אדם כי מתכוון הוא לתוצאות הטבעיות הנובעות ישירות ממעשיו, נלמד על כוונת המערער מתוך התוצאות הקשות שנגרמו ממעשיו. הוכחה אפוא הכוונה המיוחדת הנדרשת לביצוע העבירה של חבלה בכוונה מחמירה כהוראת סעיף 329(1) לחוק, דהיינו: הפוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה שלא-כדין, בכוונה לגרום לאותו אדם חבלה חמורה." [ע"פ 7540/02 כליב נ' מדינת ישראל, פסקה 10 לשופט חשין (ניתן ביום 27.10.03)].

"כוונה מיוחדת" מסיטה את מרכז הכובד מ"לחזות מראש" אל "לחפוץ בתוצאה", על כן נדרש להוכיח קיום של חפץ ממשי בתוצאה המסוימת שמנויה בסעיף האמור - ראו י. קדמי, **על הדין בפלילים חוק העונשין**, חלק ראשון, תשס"ה-2004, 120.

265. במקרה דנן, הנאשמת נטלה סכין וחתכה את המתלוננת מספר לא מבוטל של פעמים בפניה בלבד (ת/1). בהתחשב בעובדה כי לעיתים הנאשמת עובדת כמאפרת שמטרתה היא לאפר ולייפות נשים אחרות "**...שבנות באות אלי להתאפר, זה כאילו היה המקצוע שלי, התחביב שלי, כי עוד לא סיימתי ולא עסקתי בזה..**" (פרוטוקול, עמ' 148, 24-25) "**.. ראתה אותי מאפרת השכנות שלי והתלהבה מהאיפור שלי... איפרתי אותה שוב בבית שלה.**" (פרוטוקול, עמ' 146, 4-7). על כן, ניתן לראות בהתנהגותה זו חזקה כי היא בכוונתה ואף חפצה בליבה לגרום למתלוננת לחבלה חמורה בהווה ואף נזק לפניה בעתיד;

"המסקנה היחידה המתבקשת ממעשיו כי הוא לא רק היה מודע למעשים שהוא מבצע אלא גם היה מודע לתוצאות הטבעיות הנובעות ממעשים אלה, קרי חבלה חמורה, ולא רק זאת, אלא גם חפץ באותה תוצאה, שהרי אם לא כן מדוע דקר בצורה אכזרית כ"א משתי המתלוננות יותר מדקירה אחת, ובמקומות שונים ורגישים של גופן, מבלי שתקדם לכך התגרות כלשהי מצידן" - ע"פ 9184/06 מדינת ישראל נ' כהן,

פסקה 4 (ניתן ביום 19.9.07).

266. יחד עם זאת, לו עדיין קיים ספק כי בליבה של הנאשמת הייתה כוונה לחבול את המתלוננת, ניתן להחיל את המשמעות הנוספת של המושג "כוונה" והיא "הלכת הצפיות". אנו יוצאים מנקודת הנחה שבעוד הנאשמת הגיעה לדירת המתלוננת, כשסכין בידה ומניע בליבה, יכלה לראות ולצפות מראש את התרחשות התוצאה.

"כוונה במשמעות זו מהווה הרחבה של מושג "הכוונה" המקורי. והיא קנתה לה שביתה בהלכה הפסוקה "הלכת הצפיות". משמעותה היא כאשר עושה המעשה צופה כי התנהגותו עשויה להצמיח בדרגת הסתברות הקרובה לוודאי את התוצאה שבה מותנית השלמת העבירה ואינו נמנע מאותה התנהגות, רואים את יחסו כלפי גרימת התוצאה כשקול לקיום רצון לגרום אותה, וזאת אפילו לא רצה בה..". [ע"פ 6269/99 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 496, 504 (2001)].

267. ביטוי סטטוטורי להלכת הצפיות בהקשר לעבירות תוצאה ניתן בסעיף 20(ב) לחוק העונשין בו נאמר:

(ב) "לענין כוונה - ראייה מראש את התרחשות התוצאות כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגורמן".

על היסוד הנפשי ניתן ללמוד מחזקת הכוונה: על פיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו - ראה על הדין בפלילים - הדין בראי הפסיקה (2) עמ' 694, ע"פ 6066/94 אבי חסן נגד מ. י. פ"ד נא (4) 326, או בדרך של הסקת מסקנות מהראיות הנסיבתיות - ראה ע"פ 611/80 מיהראן נגד מ.י. פ"ד לה 4 עמ' 85).

כל אלה מעידים על כך כי נתקיימה דרישת "הכוונה המיוחדת" הנדרשת בסעיף 329(א)(1) לחוק העונשין. על כן, מתקיימים בענייננו כל יסודות העבירה הדרושים בכדי לבסס הרשעת הנאשמת בעבירת החבלה בכוונה מחמירה.

באשר לעבירת החזקת סכין שלא כדין:

268. עבירה לפי סעיף 186 (א) לחוק העונשין הקובע:

(א) "המחזיק אגרופן או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה, דינו מאסר חמש שנים."

סעיף 184 לחוק העונשין מגדיר את המונח "סכין":

"סכין" - כלי בעל להב או כלי אחר שסוגל לדקור או לחתוך;

269. מלשון הסעיף אנו למדים כי על כתפי המאשימה, מונח הנטל להוכיח את היסוד העובדתי בעבירה. כלומר, עליה להוכיח כי הנאשמת החזיקה חפץ, העונה להגדרת המונח "סכין" כפי שהוגדר בסעיף 184 לחוק העונשין, וזאת מחוץ לביתה או חצר. אם הצליחה המאשימה להוכיח יסוד זה, עובר הנטל אל הנאשמת. דהיינו, עליה להוכיח כי החזיקה בסכין למטרה כשרה.

270. במקרה שלפנינו, שוכנעתי כי מדובר באירוע שתוכנן מראש, שכן בליבה של הנאשמת היה מניע לפגוע במתלוננת. בשל ניסיונותיה הכושלים של הנאשמת להגיע אל המתלוננת, החליטה הנאשמת ליצור קשר עם איברהים, וזאת בכדי שדרכו היא תצליח להגיע אל המתלוננת. באמצעות מצג שווא שאיברהים הציג בפני המתלוננת, כי בכוונתו לערוך "סולחה" בין השניים, הוא רכש את אמונה של המתלוננת וגרם לה לפתוח לו את דלת הדירה, וכך העידה המתלוננת:

"קיבלתי טלפון מת, אבל מי שדיבר אתי היה איברהים הדוד...הוא אמר לי בטלפון שהוא רוצה לבוא ולעשות סולחה, כביכול, ולסגור הסיפור ביני לבין הנאשמת והוא אמר שהוא רוצה לבוא אליי הביתה ושנסגור את הסיפור.." (עמ' 15 לפרוטוקול, שורות 6-10).

271. בכך, הצליחה הנאשמת להשתחל ולהיכנס לדירת המתלוננת, לפגוע בה ולגרום לה לחבלה חמורה:

"אחרי רבע שעה או חצי שעה...התקרבותי לדלת ראיתי אותו בעינית, הוא אמר לי ע ע תפתחי.. התכופתי, וקיבלתי מכה מהדלת בפנים .. הייתה לי סחרחורת, פתאום קיבלתי חתך.. זוכרת שתפסתי אותה בשיער והיא הייתה עם סכין, לא היה לידבר ביד, ולא יכולתי להגן על עצמי והיא המשיכה לחתוך אותי.." (שם, 14-30).

272. באשר לסכין שבאמצעותה בוצע מעשה העבירה, לא נמצאה עד היום. בחקירתה במשטרה, העידה הנאשמת שהמתלוננת: **"..הלכה מכיוון הסלון למטבח, וחזרה בחזרה לכיוון הדלת .. בזמן שפתחתי את הדלת, היא דקרה אותי ביד, אני לא יודעת עם מה עם סכין.."** (ת/32א, עמ' 2-3, 6-7, 38).

"..היא נכנסה לכוון החדר והסתובבה חזרה מכוון המטבח לדלת ואז הביא סכין וקפצה עליי.." (ת/56, עמ' 3, 61-62).

273. בהנחה וגרסתה של הנאשמת, כי הסכין נלקחה ממטבחה של המתלוננת היה נכון, סביר להניח כי הסכין

הייתה נתפסת ע"י המשטרה בדירת המתלוננת או מחוצה לה.

274. משמצאתי כי יש להעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסת הנאשמת, ובשים לב לסוג החתכים והחבלות בפניה של המתלוננת, הנני מוצא כי הנאשמת החזיקה בסכין עת הגיעה לדירת המתלוננת. על כן, במעשיה מקיימת את יסודות העבירה שבסעיף 186(א) לחוק העונשין.

באשר לעבירת הגניבה:

275. במקרה שלפנינו כתב האישום מייחס לנאשמת גם עבירה של גניבה. על פי הנתען גנבה הנאשמת מן המתלוננת את מכשיר הטלפון הנייד, וזאת ללא הסכמתה, תוך כוונה לשלול אותו שלילת קבע.

עבירת הגניבה מוגדרת בסעיף 383(א) לחוק העונשין, ובו נקבע:

"(א) אדם גונב דבר אם הוא -

(1) נוטל ונושא דבר הניתן להיגנב, בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע".

276. במהלך אירוע פנתה הנאשמת לכיוון חדרה של המתלוננת, כך נטען, כשבכוונתה ליטול ממנה את מכשיר הטלפון הנייד (עדות המתלוננת בעמ' 16 לפרוטוקול, שורות 12-18). באותו הזמן, חשבה המתלוננת בליבה כי הנאשמת פנתה לחדרה בכדי לפגוע בכלבה. בדיעבד, כשרצתה המתלוננת להזעיק את המשטרה הבחינה כי מכשיר הטלפון הנייד איננו והבינה שהנאשמת גנבה אותו ממנה. (עמ' 17 לפרוטוקול, שורות 19-21).

277. אין מחלוקת כי הנאשמת ברחה מדירת המתלוננת כשבידה מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת (עדות הנאשמת בעמ' 150 לפרוטוקול, שורה 24).

278. אין עוררין כי בטלפון הנייד של המתלוננת היו הודעות ותמונות של הנאשמת, שלהבנת האחרונה, מהוות ראיות העלולות לפגוע בשמה הטוב וכן בנישואיה, במידה ויגיעו לאנשים הלא נכונים (עמ' 146 לפרוטוקול שורות 14, 17-19). לכן, הנאשמת פנתה לאדם בעל מומחיות במכשירים אלו ונעזרה בו, בכדי להוריד ולמחוק מהטלפון הנייד של המתלוננת תמונות ופרטים המעידים על הקשר בין המתלוננת לנאשמת וכך ערכה שינויים כאלו ואחרים בחומרים הנמצאים.

279. על כן, במקרה דנן מתקיים היסוד העובדתי של העבירה, שכן מדובר במכשיר טלפון נייד שהינו דבר הניתן להיגנב, ונלקח מהמתלוננת ללא הסכמתה.

280. באשר ליסוד הנפשי, טענה המאשימה כי הנאשמת התכוונה לשלול מהמתלוננת את המכשיר שלילת קבע, בעוד שההגנה טענה כי הנאשמת רק רצתה להעבירו לידי המשטרה.

281. איני נותן אמון בגרסת הנאשמת. הנאשמת נטלה את המכשיר וברחה והשאירה אותו אצלה גם אחרי שפרקה ממנו את הנתונים שרצתה ואף שהתה בסתר בבית דודה, ארבעה ימים, ולא יצרה קשר עם המשטרה.

במקרה דנן, הגם שהעובדות תומכות בטענות המאשימה וגם בשל דחיית עדות הנאשמת וראיותיה כבלתי מהימנות; ניתן להניח שהנאשמת שיערה שתגוש נגדה תלונה ושבעקבותיה היא תהיה חייבת למסור את מכשיר הטלפון הנייד למשטרה, כך שלו התכחשה לגניבתו המסקנה המתבקשת הרשעתה בדין, אך משהביאה אותו למשטרה הדבר סותר את ההנחה שלעיל מכאן שהתנהלות הנאשם לאחר מעשה יוצרת ספק סביר ביחס לקיומה של הכוונה הפלילית הדרושה בעבירת הגניבה.

עוד יש להפנות לעדות רס"ב נג'א סלמאן - כאמור בסעיף 64 להכרעת הדין ואילך, ובעיקר האמור בסעיף 69 לעיל - ראו גם ת/25, שם מסר כי הוא לא זוכר אם היא - הנאשמת, מסרה את הטלפון הנייד של המתלוננת או נתפס אצלה.

מכל מקום עולה כי היא - הנאשמת, הביאה את מכשיר הטלפון הנייד לתחנת המשטרה, לכן גם אם קננה בלבה תחילה כוונה לשלול אותו עולמית מן המתלוננת, הפועל היוצא מהתנהלותה לאחר מכן, מעיד על חרטתה ומסירתו למשטרה יוצרת ספק סביר שיש לתת לנאשמת ליהנות ממנו.

לכן נותר בלבי ספק סביר באשר לכוונתה לשלול את המכשיר הנייד שלילת קבע; ובשל ספק סביר זה אני מחליט לזכותה מעבירת הגניבה מחמת אותו ספק.

מחדלי חקירה

282. הסנגורית העלתה במסגרת סיכומיה טיעונים הנוגעים למחדלי החקירה. לטענת הסנגורית, במחדלה של המשטרה באשר לדגימת הדם שנמצא בזירה, הותירה ערפל סביב עובדות האירוע. כמו כן, המשטרה לא גבתה את גרסתה של העובדת הסוציאלית הגב' יעל שושני המטפלת בנאשמת וכן לא השיגה את החומר הפסיכיאטרי של המתלוננת, לא פרקה את מכשיר הנייד של ת, ופעלה ברשלנות בעת השחזור (ת/3) ועוד.

283. לעניין מחדלי חקירה ראה ע"פ 7141/07 **מדינת ישראל נ' טראבין** (ניתן ביום 3.11.08), שם נקבע כי:

"...הלכה היא כי אין במחדל חקירה, כשלעצמו, כדי להקים ספק סביר לטובתו של נאשם ולהביא לזיכויו [ראו: ע"פ 10943/05 לוי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 3.3.08), פסקה 26; ע"פ 557/06 עלאק

נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), [11.4.07], פסקה 29 (להלן - עניין עלאק); ע"פ 6040/05 אלנבארי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), [9.8.06], פסקה 10]. כאשר טוען נאשם לקיומם של מחדלי חקירה, בית המשפט יבחן האם אלו אכן התקיימו והאם הם מעוררים חשש כי קופחה הגנתו של הנאשם באופן המקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות נגדו. רק במידה שהתשובה תהא חיובית, משקלו של מחדל החקירה יבחן ביחס למכלול הראיות ובמקרים המתאימים היעדר ראייה הנובע ממחדל זה ייחס לתביעה ויכול שיסייע לנאשם לבסס את טענתו לספק סביר, כפי שמציין חברי, השופט א' לוי:

"משקלו והשפעתו של המחדל החקירתי נבחנים לא רק בהתייחס למחדל החקירתי כשהוא לעצמו, אלא תוך שקלולו לאור מכלול הראיות שהונחו בפני בית-המשפט. העדר ראייה שמקורה בחקירת משטרה, יזקף לחובתה של התביעה בעת שקילת מכלול ראיותיה, ויכול הוא לסייע לנאשם כשבית-המשפט ישקול אם טענותיו מקימות ספק סביר (פרשת אלחורטי הנ"ל; ע"פ 5152/04 אגרונוב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו]; ע"פ 4384/93 מליקר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו])".

ראו גם ע"פ 7477/08 גץ נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום, 14.11.11), שם בפס' 56 לפסק דינה של השופטת ארבל.

284. אף כאשר המחדל הינו אי חקירתם של אחרים, ולא ניתן על ידי הרשות החוקרת הסבר מספק לאי ביצוע חקירות אלו, משמעות המחדל אינה יכולה להיות זיכוי, במידה וחומר הראיות הקיים בתיק (ה"יש" הראיתי) מבסס את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר - ראו: רע"פ 8305/11 אבו נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 15.11.2011), שם פס' ט' לפסק דינו של השופט רובינשטיין.

285. בענייננו, טענת הנאשמת כי הותקפה ע"י הנאשמת כך שהציגה שריטה בידה, הועלתה לראשונה רק לאחר שנעצרה כעבור 4 ימים לאחר האירוע, מה גם בהנחה שאכן נמצאים סימני דם של הנאשמת בדירת המתלוננת, הרי אין בכך כדי לסייע להגנתה בעניין שבמחלוקת. ראוי לציין כי המתלוננת מסרה כי היא התגוננה מפניה של הנאשמת באמצעות בעיטות בנאשמת, ניסיון לתפוס את הסכין שהחזיקה הנאשמת ותלישת העגיל מאוזנה של הנאשמת שאישרה אף היא בעדותה כי העגיל שנתפס בדירת המתלוננת שייך לה (ראו עמ' 158 לפרוטוקול, שורה 6-7).

286. כמו כן, גם אם הטיעון למחדל חקירה היה מתקבל, ואין זו דעתי, משמעות המחדל אינה יכולה להיות זיכוי הנאשמת, היות וחומר הראיות הקיים בתיק מבסס את אשמת הנאשמת מעבר לכל ספק סביר.

287. לאור התוצאה אליה הגעתי בעניין זה, ועל יסוד מכלול הראיות והעדויות שהוצגו בפני, מתייתר הצורך לדון בשאלה למי שייך הדם בזירת האירוע ובשאר המחדלים שצוינו לעיל, גם אם ניתן לראות בכך מחדל חקירתי.

288. על יסוד האמור לעיל, הנני סבור כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה מעבר לכל ספק סביר את יסודות העבירות המיוחסות לנאשמת, הן בפן העובדתי והן בפן המשפטי, ועל יסוד כל אלה אני מחליט להרשיעה בדין בעבירות שיוחסה לה בכתב האישום, למעט עבירת הגניבה ממנה זכיתי את הנאשמת מחמת הספק.

ניתנה היום, כ"ח אלול תשע"ז, 19 ספטמבר 2017, במעמד הנאשמת, ב"כ הנאשמת עו"ד הגב' מירי אוזן-קליימן וב"כ המאשימה עו"ד אבי אור-זך.